П'ЯТНИЦЯ, 22 ЧЕРВНЯ 2007 РОКУ ■ № 109 (4109)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Згадати всіх поіменно!

Голова Верховної Ради Олександр Мороз узяв участь у заходах з нагоди Дня скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні

У селі Борщів Баришівського району, що на Київщині, відбувся мітинг-реквієм та церемонія перепоховання останків загиблих воїнів. Тут відкрито меморіал, де увічнено імена тих, хто поклав голову в бою, який дістав історичну назву «Борщівський котел».

«Голос України» не раз розповідав про цю трагічну подію, яка сталася під час відступу радянських військ від Києва. Тоді на болотах знайшли свій останній прихисток тисячі оборонців столиці. Учора до сумного переліку додали прізвища ще 37 героїв, тіла яких було знайдено у різних куточках цієї місцевості. Тепер вони знайшли вічний спокій у братській могилі.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Прем'єр підіб'є в Росії підсумки роботи всіх галузевих підкомісій

Сьогодні глава українського уряду Віктор Янукович під час свого дводенного візиту до Москви візьме участь у засіданні Комітету з питань економічного співробітництва Міждержавної україно-російської комісії, на якому підіб'ють підсумки роботи всіх одинадцяти галузевих підкомісій.

Напередодні засідання в інтерв'ю «Голосу України» міністр економіки України Анатолій Кінах, котрого днями призначено керівником секретаріату україно-російського Комітету з питань економічного співробітництва, заявив, що «стурбований зниженням системних контактів між Україною і Росією в контексті формування рівноправних і взаємовигідних умов економічного співробітництва». Угоду про створення комісії Ющенко—Путін було підписано 8 травня 2005 року. Однак відтоді було проведено тільки одне засідання Міждержавної комісії наприкінці 2006 року. Все це, на думку міністра, створює чинник нагромадження величезної кількості проблем.

(Закінчення на 5-й стор.).

Євросоюз сподівається, що дострокові вибори відчинять українцям двері для нормального життя

Генеральний секретар Ради Європейського союзу, верховний представник ЄС з питань спільної зовнішньої політики і політики безпеки Хав'єр Солана сподівається, що домовленості провести позачергові вибори Верховної Ради будуть дотримані. Про це повідомила прес-служба Президента України Віктора Ющенка з посиланням на його вчорашню зустріч із Х. Соланою в Брюсселі під час одноденного візиту в Бельгію.

Хав'єр Солана поздоровив Віктора Ющенка з фіксуванням такої домовленості з Прем'єр-міністром Віктором Януковичем і Головою Верховної Ради Олександром Морозом 27 травня. Він вважає це свідченням демократичного процесу. Крім того, Х. Солана повідомив, що після недавньої зустрічі з Прем'єр-міністром України Віктором Януковичем, а тепер і з Віктором Ющенко, він дійшов висновків про «гарні сигнали», що означають партнерство між Президентом і главою уряду. Верховний представник ЄС також зазначив, що залишилися певні технічні питання, які, на його думку, можуть бути швидко розв'язані. Крім того, він висловив переконання, що дострокові парламентські вибори в Україні «відчинять двері для нормального життя».

■ НОВИНИ

Херсонські афганці зголосилися «вишити» рушник, що об'єднає українців

Херсон став другим після Запоріжжя містом, куди прибула Всеукраїнська акція «Рушник національної єдності». Проект, авторами якого є Тамара та Микола Степаненки, як уже писав «Голос України», передбачає створити унікальну річ: дев'ятиметрове полотно. Воно «проїде» Україною і на ньому залишать візерунки різних часів, починаючи з Трипілля, представники всіх 27 регіонів. У Херсоні заслужений працівник культури Віктор Кисіль прочитав над рушником молитву. Автори проекту фінансують акцію власним коштом і були дуже зворушені, коли під час їхнього перебування до готелю зателефонував голова Херсонської організації ветеранів Афганістану Ігор Телєгін і запропонував фінансову підтримку. У Херсоні авторам проекту також побажали, щоб рушник з'явився в усіх містах на рекламних біг-бордах, що послужить пропаганді української святині та об'єднанню нації, **повідомляє наш херсонський кореспондент Алла БРУСИЛОВА.**

Евакуйовані із сектора Газа українці прибули на Батьківщину

Двадцять шість жінок, шістдесят п'ять дітей і один кіт прилетіли в Україну літаком Міністерства оборони. Це українки, що свого часу вийшли заміж за палестинців. Тепер, кажуть, повертатися не хочуть. Дуже небезпечно. В аеропорту переселенців зустрічали співробітники МНС на чолі з міністром Нестором Шуфричем, загони «швидкої допомоги» і глава МЗС України Арсеній Яценюк. За словами членів уряду, у секторі Газа тепер залишилися півсотні українців, які не захотіли їхати з Палестини, але Україна готова в будь-яку хвилину евакуювати й їх.

Відбудеться перше цього року розміщення облігацій

Міністерство фінансів України 25 червня проведе перше цього року розміщення облігацій внутрішньої державної позики. Про це повідомляється на сайті Мінфіну. Згідно з інформацією, на продаж запропонують цінні папери терміном на півтора, три, чотири, сім і десять років, **передає УНІАН.**

Ті підкинули отруту, ті недбалі до пожеж

У Бахчисарайському районі в лісосмузі біля села Табачне агроном із жниварями знайшли 120 двадцятилітрових бочок із залишками отрутохімікатів. За попередніми висновками, у розпакованих ємностях була отрута для знищення гризунів — данатим. Екологи попередили, якщо терміново не утилізувати отрутохімікати, може виникнути загроза для довкілля. Нині господарів бочок шукають правоохоронці.

А співробітники МНС повідомили, що під час перевірки протипожежного стану сільгосппідприємств довелося зупинити роботу цілої сотні пожежонебезпечних об'єктів агропромислового комплексу: 84 сільгоспагрегатів і 46 приміщень і споруд. До адміністративної відповідальності притягнуто майже двісті посадових осіб, **повідомляє наш кримський кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

КОРОТКО

■ На Хмельницькій АЕС завершується середній планово-запобіжний ремонт енергоблока № 1 *(Укрінформ).*

■ Ціни на «соціальний» хліб в Ізмаїлі Одеської області повернулися на травневий рівень *(Укрінформ).*

■ 150 тонн непридатної продукції тваринного походження, що нагромадилися в Ізмаїлі, створюють небезпеку для прикордонного міста *(Укрінформ).*

■ Міністерство фінансів України здійснило перший купонний платіж за облігаціями зовнішньої державної позики України 2006 року в японських ієнах *(Укрінформ).*

■ ФОТОФАКТ

Учора на території Державного музею народної архітектури та побуту України у Пирогові, що під Києвом, відбулася всеукраїнська акція трудових загонів молоді «Збережемо і відродимо культурну спадщину України».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

■ Я ВАМ ПИШУ...

«Голос України» носять справно щодня

Добридень, вельмишановні «голосоукраїнці» — творці правди та справедливості, котру відображаєте в газеті, яку я люблю і ціную. Дуже вдячна всім вам за нелегку працю. Від імені читачів бажаю здоров'я, щастя та натхнення! Будьмо всі разом завжди!

Я така рада, що на нашій пошті відбулися зміни на краще, що хочу про це всім розповісти: газети тепер носять справно щодня! А на душі стало тепло та весело, бо газета «Голос України» є особливою в усьому, а для мене вона — просто життя!

Низенько вклоняюся всім-всім за благословенну працю. Бувайте, люди добрі, здорові! Хай береже вас усіх Господь на всіх ваших благородних шляхах!

З повагою,
Галина ЛАЗАРЕВА.

Дружківка
Донецької області.

Щоб розблокувати роботу ЦВК

Учора мало відбутися засідання Центральної виборчої комісії, ініційоване п'ятьма членами ЦВК від коаліції.

А напередодні Президент Віктор Ющенко, Прем'єр-міністр Віктор Янукович зустрілися з головою Центрвиборчкому Володимиром Шаповалом. Як повідомила прес-служба глави держави, Віктор Ющенко стурбований ситуацією, яка склалася навколо діяльності ЦВК, вважає неприпустимим тиск політичних сил на роботу Центрвиборчкому і закликає до врегулювання цієї ситуації.

Отож для обговорення ефективного шляху розблокування роботи Центральної виборчої комісії та створення всіх необхідних умов для належного забезпечення нею підготовки позачергових парламентських виборів Ющенко і запросив на розмову керівника уряду та голову ЦВК.

Нагадаємо: Прем'єр-міністр Віктор Янукович раніше пропонував провести зустріч членів ЦВК з Президентом, прем'єром та ключовими «політичними гравцями».

Вл. інф.

КС підтвердив правильність перерахунку пенсії

Учора Конституційний Суд визнав таким, що відповідає Конституції перше речення пункту 2 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до статті 43 Закону України «Про пенсійне забезпечення військовослужбовців, осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ та деяких інших осіб». Отже, передбачений законом порядок перерахунку пенсій особам, яким пенсію було призначено раніше, та виплата 50 відсотків перерахованої пенсії з 1 січня 2005 року, а з 1 січня 2006 року —100 відсотків перерахованої пенсії, не порушує конституційні права громадян.

Як зазначається в рішенні, законом не було змінено зміст права на соціальний захист осіб, яким раніше призначались пенсії, та їх набутого права на отримання пенсії, а лише встановлено порядок виплати перерахованої пенсії.

Аграрії просять гарної погоди

З ініціативи депутата Тернопільської облради, голови постійної комісії з питань агропромислової політики і розвитку села Івана Панькуша п'ятисячі аграріїв області вирушили на прощу до Зарваницького духовного центру. В цьому святому місці вони просили Богоматір про заступництво під час збирання врожаю. Торік на полях області зрів гарний хліб, але через непогоду втрати були значними. Цього року зернові також видалися на славу: достатньо було і сонця, і вологи. Лиш би в жнива Господь дарував погожі дні, щоб усе вирощене вчасно зібрати. Вперше аграрії краю спільно молилися за це. Відтепер такі прощі проходитимуть щороку.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Проблеми місцевого самоврядування «заморожено» на півтора року

Учора в Києві відбулося чергове засідання Клубу мерів. Ця громадська організація об'єднує 76 представників різних регіонів України. Їхні збори — це ефективний діалог муніципальної спільноти з представниками центральних органів державної влади.

Цього разу обговорювали питання дострокових виборів, плани розвитку місцевого самоврядування та перспективи реформування сфери.

Особливу увагу президент Клубу мерів Славутицький голова Володимир Удовиченко звернув на висвітлення проблем та здобутків місцевого самоврядування у ЗМІ. Нині є лише два способи подання такої інформації, впевнені члени Клубу: позитивний — коли в об'єктиві міський голова, який перерізає червону стрічку або вручає нагороди; негативний — інформація про те, що міського голову за погрішності знімають з посади. Але у медійному просторі практично немає матеріалів, які б висвітлювали місцеве самоврядування як суспільний інститут. А регіональному керівництву доводиться вирішувати цілий перелік соціальних проблем, зокрема й у галузі освіти й медицини. І на місцевому рівні є справжня глибока політика, переконаний старший радник Програми партнерства громад з питань місцевого самоврядування Вадим Прошко.

Натомість заступник Голови Верховної Ради п'ятого скликання Микола Томенко запевнив присутніх на засіданні міських голів, що очікувати на швидке вирішення нагальних проблем — марна справа. Адже після позачергових виборів чимало часу займуть організаційні питання — формування коаліції, нового уряду тощо. Тож, за його прогнозами, до реформування місцевого самоврядування «дійдуть» хіба аж на другій сесії. Таким чином, за найоптимістичнішого прогнозу, ковток повітря до громад надійде щонайменше за півтора року.

Надія СМІЯН.

Зняти депутатську недоторканність

З такою пропозицією Президент країни Віктор Ющенко звернувся до всіх політичних сил у своєму зверненні до українського народу в середу ввечері.

Глава держави, зокрема, сказав: «Сьогодні я офіційно звернувся до політичних парламентських сил із закликом зняти необмежену депутатську недоторканність. Це — найважливіший засіб для оздоровлення Верховної Ради України».

Глава держави вважає, що у парламенті творяться закони, а не ховаються від них. На думку Віктора Ющенка, суспільству набридло бачити відверту демонстрацію безкарності та зверхності над законом і над людьми. Скасування депутатської недоторканності — це крок до змін та нормалізації політичного життя. Президент підкреслив: кожен повинен бути рівний перед законом. Тим більше, нагадав Віктор Ющенко, у попередні роки не раз лунали заяви про необхідність обмежити депутатську недоторканність.

На думку глави держави, «публічне зобов'язання скасувати необмежену депутатську недоторканність є моментом істини».

Хто хоче змін, той робить їх без галасу

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз на прохання журналістів прокоментував виступ Президента України Віктора Ющенка з приводу позбавлення народних депутатів імунітету.

Зокрема, О. Мороз сказав:

— Підніміть, будь ласка, мої коментарі восьми- і десятирічної давності на багаторазові висловлення Л. Кучми. І ті, й нинішні висловлювання однаково банальні і мають одну ціль. Правда, тепер є кілька особливостей.

По-перше, це пропагандистська гра за схемою «сильний Президент». Він, звісно, «дбає» про рівність прав громадян, забувши, що це має стосуватись і самого його, і тисяч посадовців, зокрема суддів, які мають статус недоторканності.

По-друге, це погано прихований початок агітації за референдум для прийняття обрезвізованого тексту Конституції, її диктаторського варіанта. Доволі дешевий прийом, розрахований на обивателя, котрий виховується в ненависті до парламенту (та й до влади взагалі). Йому залишиться ще пояснити, що статусні речі для депутатів — це норма Конституції. І, якщо він хоче справедливості й рівності (а хто цього не хоче?), то йому слід підтримати ідею референдуму і проголосувати за президентський проект, де в красивій обгортці «Ні — імунітету!» ховатиметься безправність людини за безкарності неконтрольованої влади.

По-третє, не Президент ініціатор цієї ідеї. Крім його попередника, в цьому сенсі багато разів висловлювалися нинішні опозиціонери, зокрема Ю. Тимошенко. Теж для збільшення кількості прихильників.

По-четверте, 16 травня ц. р. на розширеному засіданні Консультативно-дорадчої ради при Голові Верховної Ради близько 300 його учасників одержали проект змін до Конституції, одним з авторів якого є Голова Верховної Ради, де статус недоторканності депутата зведено лише до виняткових обставин, пов'язаних з арештом.

По-п'яте, випадково сталося так, що вранці, за десять годин до звернення та «ініціативи» Президента, в Коростені Голова Верховної Ради О. Мороз роздав учасникам Консультативно-дорадчої ради та іншим учасникам засідання доопрацьований проект змін до Конституції зі згаданими нормами.

Іншими словами, хто хоче змін, робить їх без галасу. Хто маскує за ними справжні наміри, вдається до пропагандистських заяв.

▪ У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Бездомні отримають право на соціальне житло

Комітет з питань будівництва, містобудування та житлово-комунального господарства рекомендує Верховній Раді прийняти в цілому зміни до Закону України «Про житловий фонд соціального призначення». Запропоновані зміни узгоджують порядок надання бездомним громадянам соціального житла з відповідними положеннями законів «Про основи соціального захисту бездомних громадян і безпритульних дітей» та «Про соціальні послуги».

Згідно із запропонованими змінами, «заклади соціального захисту для бездомних громадян — заклади соціального обслуговування, діяльність яких спрямована на надання бездомним громадянам тимчасового притулку, різних видів соціальних послуг, їх підтримку та реінтеграцію».

Із цієї само статті пропонується виключити визначення поняття «тимчасовий притулок для дорослих». Проектом також пропонується викласти в новій редакції останній абзац частини другої ст. 10 «Підстави виникнення у громадянина права взяття на соціальний квартирний облік, згідно з яким «правом взяття на соціальний квартирний облік також користуються особи, яким надаються послуги центрами реінтеграції та соціальними готелями». Законопроектом також передбачається внесення змін і до ст. ст. 14, 15, 21.

Члени комітету підтримали законопроект. На їхню думку, це надасть можливість продовжити розпочаті заходи стосовно утворення єдиної системи надання бездомним громадянам соціального житла.

***

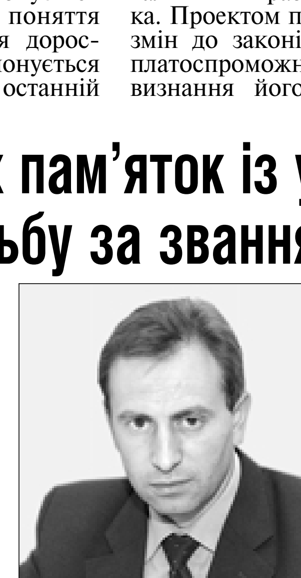
Комітет з питань економічної політики рекомендує парламенту прийняти за основу проект змін до деяких законів України щодо черговості задоволення вимог страхувальників в разі ліквідації страховика. Проектом передбачено внесення змін до законів «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», «Про страхування» з метою захисту інтересів страхувальників.

Зокрема, пропонується створити правові засади стосовно задоволення вимог страхувальників у першій черзі в разі ліквідації страховика і встановлюється порядок задоволення вимог кредиторів-страхувальників першої черги до страховика за договорами особистого страхування та іншими угодами, в тому числі з урахуванням вимог із повернення частини виплаченої страховику премії пропорційно різниці між строком, на який був укладений договір страхування, і строком, протягом якого фактично діяв договір.

Захист прав споживачів послуг щодо задоволення вимог за договором, у цьому випадку, наголошувалося на засіданні комітету, є важливим аспектом функціонування страхової системи України. Оскільки саме страхувальник потребує першочергового захисту майнових інтересів та гарантування повернення своїх страхових внесків.

100 кращих пам'яток із усіх регіонів розпочинають боротьбу за звання семи чудес України

За словами заступника Голови Верховної Ради V скликання **Миколи Томенка,** нині триває другий етап Всеукраїнського проекту «7 чудес України». Так, до початку липня загальнонаціональний оргкомітет спільно з представниками 27 регіональних оргкомітетів із запропонованого списку мають визначити 21 об'єкт, який претендуватиме на номінації семи чудес України. Оголосять перелік цих пам'яток та нагородять претендентів на Івана Купала (07.07.07) під час святкування «ЕтноЛіта» в Національному дендропарку «Софіївка» у м. Умань Черкаської області.

Микола Томенко, як ініціатор акції, повідомив: 7 липня також стартує інтернет-голосування на сайті www.7chudes. in. ua, де кожен бажаючий зможе із 21 об'єкта обрати своє чудо України. Таким чином, враховуючи думку громадян, напередодні Дня незалежності, 21 серпня, на території Софії Київської будуть підбиті підсумки акції та офіційно оголошені 7 чудес України.

На телеканалі «ICTV» стартувала рекламна кампанія «Знайди 7 чудес України».

Микола Томенко також, в свою чергу, висловив сподівання, що й інші засоби масової інформації не залишаться осторонь та підтримають рекламно-інформаційну кампанію «Знайди 7 чудес України».

***

Серед 100 претендентів на звання 7 чудес України зустрічаються найрізноманітніші пам'ятки культури, історії та архітектури. Крім загальновідомих — Києво-Печерської лаври, Софії Київської, Лівадійського палацу, Святогорської лаври, закарпатських, львівських та рівненських замків, острова Хортиці тощо — до всеукраїнського списку номінантів були запропоновані чудотворні ікони з Волині, кам'яні баби з Дніпропетровщини, Музей космонавтики ім. С. П. Корольова (Житомирщина), Потьомкінські сходи в Одесі, Пам'ятник мамонту (Сумщина), Дніпрогес, Музей писанки (Івано-Франківщина), Деркульський кінний завод (Луганщина), Табір УПА на Тернопільщині.

Реформування на вищому рівні та унормування відносин між інститутами влади

Учасники Консультативно-дорадчої ради з питань законодавчого забезпечення місцевого самоврядування та регіонального розвитку в місті Коростені Житомирської області розглянули проект змін до Конституції України щодо розвитку місцевого самоврядування та формування його органів.

Відповідний законопроект представив Голова Верховної Ради України Олександр Мороз.

Він нагадав, що цей законопроект розглядали 16 травня на розширеному засіданні Консультативно-дорадчої ради, яке відбулося у парламенті. За його словами, у представленій редакції враховано практично всі пропозиції, висловлені під час його обговорення.

За словами О. Мороза, законопроект «стосується двох пластів проблеми: перший — це реформа на вищому рівні, унормування відносин між інститутом Президента, парламентом та урядом, другий торкається реформування місцевого самоврядування».

Законопроектом про внесення змін до Конституції України, зокрема, пропонується доповнити статтю 76 нормою про те, що повноваження Верховної Ради України відповідного скликання закінчуються у день відкриття першого засідання Верховної Ради України нового скликання.

У частині другій статті 77 пропонується записати, що позачергові вибори до Верховної Ради України проводяться в першу неділю після дев'яноста днів з дня опублікування рішення про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України.

Пропонується виключити частину другу статті 82, замінивши її нормою, відповідно до якої Верховна Рада України є обраною за умови обрання не менш як двох третин від її конституційного складу.

Пропонується уточнити редакцію частини восьмої статті 83 Основного Закону, записавши, що коаліція депутатських фракцій у Верховній Раді України відповідно до цієї Конституції вносить пропозиції з кандидатури Прем'єр-міністра України та всіх інших членів Кабінету Міністрів України.

Пропонується уточнити редакцію частини першої статі 85 Конституції України, згідно з якою до повноважень Верховної Ради України, зокрема, належатиме призначення всеукраїнського референдуму з питань, визначених статтею 73 цієї Конституції, та з інших питань, передбачених законом; прийняття і офіційне тлумачення законів; призначення Прем'єр-міністра України, призначення інших членів Кабінету Міністрів України, голови Антимонопольного комітету України, голови Державного комітету телебачення та радіомовлення України, голови Фонду державного майна України, звільнення зазначених осіб із посад, прийняття відставки Прем'єр-міністра України, інших членів Кабінету Міністрів України.

Частину першу статті 90 пропонується викласти в іншій редакції, записавши, що повноваження Верховної Ради України відповідного скликання можуть бути достроково припинені Президентом України або за рішенням Верховної Ради України, прийнятим не менш як двома третинами від її конституційного складу.

Також пропонується позбавити Президента України права достроково припиняти повноваження парламенту, якщо протягом тридцяти днів однієї чергової сесії пленарні засідання не можуть розпочатися.

Рішення про дострокове припинення повноважень Верховної Ради України може прийматися Президентом України після консультацій з Головою Верховної Ради України, його заступниками та головами депутатських фракцій у Верховній Раді України і за умови отримання висновку Конституційного Суду України, передбаченого частиною другою статті 151 цієї Конституції.

Також пропонується додати норму, згідно з якою здійснення повноважень Верховною Радою України відповідного скликання у разі їх дострокового припинення продовжується до дня відкриття першого засідання новообраної Верховної Ради України.

Пропонується виключити норму про те, що повноваження Верховної Ради України, обраної на позачергових виборах, проведених після дострокового припинення Президентом України повноважень Верховної Ради України попереднього скликання, не можуть бути припинені протягом одного року з дня її обрання.

Пропонується записати, що глава держави не може достроково припинити діяльність парламенту в останні шість місяців строку повноважень Верховної Ради України або Президента України.

Частину першу статті 92 пропонується доповнити нормами про те, що виключно законами України визначаються, серед іншого, порядок здійснення Президентом України повноважень, передбачених цією Конституцією; статус членів Кабінету Міністрів України; вимоги до законів та інших правових актів, порядок набрання ними чинності.

У частині другій статті 93 пропонується виключити норму про позачерговий розгляд Верховною Радою України законопроектів, визначених Президентом України як невідкладні.

Законопроектом уточнюється порядок офіційного оприлюднення законів.

Зокрема, частини другі-четверті статті 94 визначатимуть, що Президент України протягом п'ятнадцяти днів після отримання закону підписує та офіційно оприлюднює його або повертає закон зі своїми вмотивованими і сформульованими пропозиціями до Верховної Ради України для повторного розгляду. У разі якщо Президент України протягом встановленого строку не повернув закон для повторного розгляду, закон вважається схваленим Президентом України. Такий закон невідкладно офіційно оприлюднюється Головою Верховної Ради України і опубліковується за його підписом. Якщо під час повторного розгляду закон буде знову прийнятий Верховною Радою України, Президент України зобов'язаний його підписати та офіційно оприлюднити протягом десяти днів. У разі якщо Президент України не підписав такий закон, він невідкладно офіційно оприлюднюється Головою Верховної Ради України і опубліковується за його підписом.

Законопроектом уточнюються статті, які регламентують права і повноваження Президента України.

Зокрема, статтю 103 пропонується доповнити нормою, відповідно до якої не може бути обраним Президентом України громадянин, який був усунений з поста Президента України в порядку імпічменту. Президент України не може бути притягнений до кримінальної відповідальності, затриманий чи заарештований (стаття 105). Цю ж статтю пропонується доповнити нормою, згідно з якою статус Президента України визначається Конституцією України і законом.

У статті 106, зокрема, пропонується позбавити главу держави права призначати позачергові вибори до Верховної Ради України у строки, встановлені цією Конституцією; вносити до Верховної Ради України подання про призначення міністра оборони України, міністра закордонних справ України; вносити до Верховної Ради України подання про призначення на посаду та звільнення з посади голови Служби безпеки України, виключивши відповідні пункти.

Уточнюється, що Президент України є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України у разі оголошення стану війни чи збройної агресії проти України.

Згідно з запропонованими змінами, Президент утворює суди у визначеному законом порядку та в межах коштів, передбачених у державному бюджеті України на функціонування судів загальної юрисдикції, визначає кількість суддів у них.

Пропонується ліквідувати Раду національної безпеки і оборони України, виключивши статтю 107 Основного Закону. Відповідно пропонується виключити пункт 18 частини першої статті 106 (Президент України очолює Раду національної безпеки і оборони України).

Уточнюється частина перша статті 111, яка регламентує порядок усунення Президента України з поста в порядку імпічменту: глава держави може бути усунений з поста Верховною Радою України у разі порушення ним присяги або вчинення ним злочину. Рішення про усунення Президента України з поста в порядку імпічменту приймається Верховною Радою України не менш як двома третинами від її конституційного складу.

При цьому пропонується виключити частину шосту цієї статті, згідно з якою рішення про усунення Президента України з поста в порядку імпічменту приймається Верховною Радою України не менш як трьома четвертими від її конституційного складу після перевірки справи Конституційним Судом України і отримання його висновку щодо додержання конституційної процедури розслідування і розгляду справи про імпічмент та отримання висновку Верховного Суду України про те, що діяння, в яких звинувачується Президент України, містять ознаки державної зради або іншого злочину.

Відповідно до запропонованої редакції частини другої статті 113, Кабінет Міністрів України відповідальний тільки перед Верховною Радою України, підконтрольний і підзвітний їй у межах, передбачених цією Конституцією.

Стаття 114, серед іншого, визначатиме, що в разі невнесення Президентом України в установлений цією Конституцією строк до Верховної Ради України запропонованої коаліцією депутатських фракцій кандидатури для призначення на посаду Прем'єр-міністра України ця кандидатура вноситься на розгляд Верховної Ради України Головою Верховної Ради України; перший віце-прем'єр-міністр, віце-прем'єр-міністри, міністри (у тому числі оборони та закордонних справ) призначаються Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України.

Голови місцевих державних адміністрацій, відповідно до нової редакції статті 118, призначаються на посаду і звільняються з посади Кабінетом Міністрів України, і голови місцевих державних адміністрацій при здійсненні своїх повноважень підзвітні та підконтрольні Кабінету Міністрів України.

До повноважень місцевих державних адміністрацій, віднесених на відповідній території, відповідно до нової редакції статті 119, належатиме забезпечення контролю за додержанням Конституції і законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України місцевими органами виконавчої влади, підпорядкованими центральним органам виконавчої влади, та органами місцевого самоврядування; координація діяльності місцевих органів виконавчої влади, підпорядкованих центральним органам виконавчої влади, та їх взаємодія з органами місцевого самоврядування; контроль за здійсненням органами місцевого самоврядування наданих їм законом окремих повноважень виконавчої влади; інші визначені законом повноваження.

Уточнюються функції прокуратури: відповідно до нової редакції частини першої статті 121, прокуратуру позбавлено права нагляду за додержанням прав і свобод людини і громадянина, додержанням законів з цих питань органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами.

При цьому в перехідних положеннях пропонується записати, що прокуратура продовжує виконувати відповідно до чинних законів функцію нагляду за додержанням прав і свобод людини і громадянина та функцію попереднього слідства — до введення в дію законів, що регулюють діяльність державних органів щодо контролю за додержанням законів, та до сформування системи досудового слідства і введення в дію законів, що регулюють її функціонування, але не довше ніж до 1 січня 2010 року.

Уточнюється порядок здійснення правосуддя — зокрема, у статті 124 пропонується заборонити делегування функції правосуддя, а також привласнення цієї функції іншими органами чи посадовими особами.

Цю ж статтю пропонується доповнити нормою, згідно з якою рішення судових органів, які не належать до системи судів України, визнаються і виконуються в Україні відповідно до міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Коригуються норми статті 126, зокрема, суддя не може бути без згоди Верховної Ради України притягнений до кримінальної відповідальності, затриманий чи заарештований; повноваження судді зупиняються з часу надання Верховною Радою України згоди на притягнення його до кримінальної відповідальності і до набрання законної сили вироком щодо нього або рішенням суду про закриття кримінальної справи.

Пропонується доповнити частину другу статті 128, записавши, що призначення судді на адміністративну посаду та звільнення судді з такої посади здійснюється відповідним органом суддівського самоврядування згідно з законом.

Уточнюються повноваження Вищої ради юстиції (зміни до частини першої статті 131): пропонується віднести до її відання внесення подань про призначення та обрання на посади суддів; внесення подань про звільнення суддів з посад у випадках, передбачених пунктами 3—5 частини п'ятої статті 126 цієї Конституції; притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів та прокурорів, крім звільнення їх з посад.

Уточнюються і розширюються повноваження органів місцевого самоврядування.

Зокрема, частина перша статті 136 визначатиме, що депутати Верховної Ради Автономної Республіки Крим обиратимуться на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на п'ять років. При цьому депутати Верховної Ради Автономної Республіки Крим та сільські, селищні, міські голови, яких обрано на чергових виборах у 2006 році, вважаються обраними строком на п'ять років.

Територіальні громади на основі загального, рівного, прямого виборчого права шляхом таємного голосування обиратимуть строком на п'ять років відповідно сільського, селищного та міського голову, який очолює виконавчий орган ради та головує на її засіданнях (зміни до частини другої статті 141).

Відповідно до цієї ж статті виключається норма про те, що голови районної та обласної ради обираються відповідною радою й очолюють виконавчий апарат ради.

Уточнюється порядок фінансування місцевого самоврядування (зміни до статті 142): законом визначається мінімальна частка від податків і зборів, які спрямовуються на формування доходів місцевих бюджетів. Витрати органів місцевого самоврядування, що виникли внаслідок виконання рішень органів державної влади, компенсуються державою.

При цьому повноваження обласних державних адміністрацій, пов'язані з підготовкою та виконанням обласних бюджетів, здійсненням делегованих відповідними обласними радами повноважень, припиняються не пізніш ніж через два місяці з дня введення в дію цього закону.

Пропонується позбавити Конституційний Суд України права тлумачити закони, записавши, що Суд вирішує питання про відповідність законів та інших правових актів Конституції України, дає офіційне тлумачення Конституції України та здійснює інші повноваження, визначені цією Конституцією (зміни до статей 147 та 149).

Відповідно до нової редакції частини другої статті 151, за зверненням Президента України Конституційний Суд України дає висновок про наявність конституційних підстав для дострокового припинення повноважень Верховної Ради України, передбачених статтею 90 Конституції України.

Прес-служба Верховної Ради України.

НОВИНИ

П'ЯТНИЦЯ, 22 ЧЕРВНЯ 2007 ■ № 109 (4109)

У Душанбе відкрилося засідання Консультативної ради з питань праці, міграції та соціального захисту населення держав СНД *(Укрінформ)*

В українському суспільстві треба поновити довіру до політиків і чиновників — голова ВГО «Успішна Україна» Юрій БОЙКО *(Укрінформ)*

■ У НОМЕР

У школі знайшли снаряд

Закарпатська область. В оперативно-рятувальну службу головного управління МНС України в Закарпатській області повідомили, що на території Есенської загальноосвітньої школи Ужгородського району виявлено підозрілий металевий предмет. Фахівці управління, прибувши на місце, з'ясували: знахідка — 105-міліметровий артилерійський снаряд часів Другої світової війни. Того самого дня піротехніки знешкодили його.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Брати врятували поранених від смерті

Чернігівщина. Поблизу села Мала Кошелівка Ніжинського району «Опель-Астра» з невідомих причин з'їхав з дороги і вдарився об дерево. Водій та четверо пасажирів знепритомніли, спалахнув мотор.

На допомогу потерпілим прийшли брати Руслан та Вадим Лешенки, які проїжджали мимо. Вони кинулися гасити полум'я, однак цього їм зробити не вдалося. Тоді, розбивши вікна в автомобілі, хлопці витягли тяжко поранених. І дуже вчасно, бо через кілька секунд «Опель-Астру» поглинув вогонь.

Нині потерпілі перебувають у травматологічному відділенні Ніжинської центральної міської лікарні. Їхній стан тяжкий.

Сергій ПАВЛЕНКО.

■ ФОТОФАКТ

У Національному авіаційному університеті відбувся випуск 18 військовослужбовців, звільнених з лав Збройних сил України, які пройшли професійну перепідготовку на базі інституту післядипломного навчання.

На знімку: диплом отримує Олег Гайдайчук **(праворуч)**, вручає директор Державного департаменту адаптації військовослужбовців, звільнених у запас або відставку Міноборони Ігор Холоша.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Із борошном проблем не буде

Луганськ. Луганська облгосадміністрація намагається утримати стабільними ціни на борошно і хліб принаймні до нового врожаю. Для цього прийняла низку заходів. Ще вчора в роздрібну торгівлю почало надходити фасоване борошно вищого гатунку в обсягах, що цілком повинні задовольнити попит населення області. Для цього з регіональних резервів для переробки на ВАТ "Луганськмлин" і ЗАТ «Агротон» виділяється зерно. Борошно реалізуватимуть за цінами, що склалася в роздрібній торгівлі на початок червня.

Алла АНТІПОВА.

Феміду контролюють зацікавлені особи

***Майже 90 відсотків справ, розглянутих у Господарському суді Києва, є заангажованими, оскільки проходять під контролем керівництва суду і зацікавлених осіб. Таку заяву зробив суддя Господарського суду Києва Анатолій Шкурат,* повідомляє Укрінформ.**

За словами Анатолія Шкурата, уже протягом кількох років комерційні структури корумпують керівництво суду й одержують вигідні їм судові рішення. Зокрема, він як суддя вже кілька місяців зазнає тиску з боку судового керівництва. Причина — справа у позові Генеральної прокуратури в інтересах держави в особі Верховної Ради, Кабінету Міністрів, Міністерства оборони України про визнання недійсним Договору міни військової нерухомості на житло для військовослужбовців і членів їхніх сімей від 22 вересня 2004 р., укладеного між Міноборони і фірмою «Регіонінвест».

За інформацією А. Шкурата, відповідно до цього договору Міністерство оборони поміняло 10 тис. кв. м нежилого приміщення біля Печерської лаври на два будинки в місті Харкові. Суддя Шкурат заявив, що керівництво Господарського суду Києва не дозволяє йому прийняти рішення у цій справі на користь держави. «Уже кілька місяців робляться спроби різними способами незаконно відібрати в мене цю справу», — заявив А. Шкурат. Він також додав: "Я чітко усвідомлюю ціну цього питання для комерційної структури. Однак я зобов'язаний приймати рішення, керуючись законом і власною совістю».

Радіоактивний грунт із полігона на Донеччині вивезуть до кінця року

Про це поінформувала заступник державного санітарного лікаря області Лариса Гусєва. Як повідомлялося, радіоактивні відходи невідомого походження виявили у квітні на полігоні промислових відходів, розташованому на території Іллічівської сільської ради Костянтинівського району. Відстань від цього місця до найближчого населеного пункту 700 метрів, до житла — близько кілометра.

— Найголовніше завдання — вирішити питання про вивезення відходів, — зазначила Л. Гусєва. — Сподіваємося, що до кінця року їх вивезуть з Донецької області або на діючі пункти поховання на території України, на спецкомбінати, або до Чорнобильської зони на підприємство «Вектор», яке будується спеціально для таких ситуацій.

На полігоні проведено дослідження та відібрано проби зараженого грунту, які доставили до Києва фахівці Донецького державного спеціалізованого комбінату українського державного об'єднання «Родон». Геологорозвідувальне підприємство підготувало довідку про підземні водоносні горизонти на зараженій території. Підтверджено наявність двох водоносних горизонтів, однак водозабори поряд з полігоном відсутні. Як запевнили в обласній держадміністрації, за результатами постійного моніторингу навколишнього середовища перевищень допустимих норм у воді та атмосферному повітрі не виявлено.

Діє пост дезактивації працівників, залучених до виконання робіт, організовано індивідуальний дозиметричний контроль. Завершено укриття радіоактивної плями полімерною плівкою, що унеможливить потрапляння небезпечних речовин у повітря.

За фактом радіоактивного зараження території порушено кримінальну справу, однак хто і коли завіз небезпечні відходи, встановити поки що не вдалося. «Точно визначити термін забруднення неможливо, бо глибина залягання становить від п'яти до двадцяти сантиметрів, — сказала Л. Гусєва. — Можна лише зробити висновки, що цей процес триває не більше року».

Санітарні служби та підрозділи МНС обстежили промислові підприємства на території Костянтинівки і найближчих міст, однак джерела цезію-137 (а саме цей ізотоп виявлено на полігоні) не знайшли. Версій щодо походження радіоактивної плями не бракує: різні припущення висувають екологічні організації та місцева влада. Однак, за словами заступника головного санітарного лікаря області, така інформація потребує перевірки.

— На Костянтинівський полігон промислові відходи за домовленістю звозять і з Луганської, і з Дніпропетровської, і з Запорізької областей, — розповів заступник голови ОДА Олександр Третяк. — Дуже складно з'ясувати, звідки завезено. Але вже встановлено, що «фонять» відходи металургійного виробництва. Ми перевірили ті плавильні печі, які були на території Костянтинівки. В деяких із них перевищений гамма-фон. Тому зараз там працює слідча бригада.

На ліквідацію наслідків надзвичайної ситуації із резервного фонду області виділено 208 тисяч гривень із передбачених 400 тисяч.

Ліна КУЩ.

Мал. Жоржа ШАНАЄВА.

■ ЦИФРА

5 мільйонів гривень

До кінця нинішнього року за межі України буде вивезено 283 тонни отрутохімікатів та хімічних засобів захисту рослин, що зберігалися в Одеській області. Для цього з державного фонду охорони природного середовища виділяється 5 мільйонів гривень. Нині на складах області, **розповів «Голосу України» начальник обласного управління охорони навколишнього природного середовища Віталій Примак**, зберігається понад 500 тонн отрутохімікатів. До 2008 року планують завершити їхню утилізацію. Нині в п'ятьох районах Одещини є сховища отрутохімікатів, які становлять небезпеку для довкілля.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Комуністи і націоналісти протестують разом

Учора в Одесі представники УНА-УНСО і комуністи брали участь в одній акції протесту. На Єкатерининській площі вони виступали проти демонтажу пам'ятника потьомкінцям. Щоправда, УНА-УНСО виступав проти встановлення на цьому місці пам'ятника Катерині, а комуністи — проти демонтажу пам'ятника повсталим матросам. Заміну пам'ятників проводить Одеська міськдержадміністрація. Це одна з умов, поставлених експертами ЮНЕСКО: повернути на місце пам'ятник Катерині, тоді ЮНЕСКО визнає Одесу містом історичних пам'яток і внесе до свого міжнародного списку.

Ольга ВАУЛІНА.

■ ФОТОФАКТ

У столичному парку «Відрадний» справжнє нашестя маленьких школяриків. На свіжому повітрі проводять своє дозвілля юні відвідувачі табору Центру дитячої творчості, що знаходиться неподалік.

На знімку: діти розважаються.

Фото Марії ІВАЩУК.

Тролейбус відправили на металобрухт

Важкою була розлука з тролейбусом №1, що більше тридцяти років тому поклав початок Тернопільському тролейбусному депо (нині комунпідприємство «Тернопільелектротранс). Водії, які працювали на ньому, кажуть, що машина ніколи їх не підводила. Але, за висновком фахівців, тролейбус виробництва чеського заводу «Шкода» ремонту не підлягає. Тож довелося відправити його на металобрухт. Виручать за це трохи більше п'яти тисяч гривень. А новий тролейбус коштує 860 тисяч, тому оновлення парку — питання проблематичне. За останні два роки вдалося придбати три нові машини, цього року планують купити ще чотири. Щодня на маршрути обласного центру виходить 55 машин і майже всі з них вичерпали свій ресурс.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Прем'єр підіб'є в Росії підсумки роботи всіх галузевих підкомісій

(Початок на 1-й стор.).

За словами міністра економіки України, порядок денний сьогоднішнього засідання в Москві дуже серйозний. Зокрема, це питання ракетно-космічного комплексу і літакобудування. «Тут величезна кількість проблем, починаючи з виробництва літака Ан-148, поновлення співробітництва по Ан-124 у новій модифікації і закінчуючи формуванням портфеля замовлень. Розмовлятимемо і по Ан-70, хоча цей проект уже не сприймається РФ, але вони готові залучати до нього приватний капітал», — підкреслив глава секретаріату комітету.

Другий блок — енергетичне машинобудування, атомна енергетика. Крім того, особливу увагу українська делегація збирається приділити комплексові аграрних проблем. Розмова піде про зняття обмежень на товари з України. Передусім це стосується лікеро-горілчаної продукції, цукру, молочних продуктів, м'яса. «На жаль, істотних змін з цих обмежень немає. Відкрили ринок для декількох підприємств і на цьому все. Бар'єри створено, і вони залишаються», — наголосив Анатолій Кінах.

Ще один напрям — енергетичний комплекс. Київ збирається лобіювати питання участі України в об'єктах будівництва Прикаспійського газопроводу, підвищення потужності газопроводу Середня Азія—Центр. «Я вважаю, що ми недопрацювали, і Україна повинна була бути там щонайменше четвертим партнером. Адже це можливість нашого доступу до ресурсів Середньої Азії та участь наших промислових виробництв у постачанні труб для будівництва газопроводу».

Не залишиться без уваги і тема україно-російських газових відносин. За словами міністра економіки, позиція Києва залишається незмінною. «Ми вважаємо оптимальним для України, щоб підвищення ціни на природний газ не перевищувало темпів річної інфляції. Десь 10 відсотків у середньому. Це було б нормально». Те, що адаптація до ціни 130 доларів за тис. куб. газу пройшла для українських підприємств не так болісно, як прогнозували, Анатолій Кінах пояснив тим, що «в момент нової ціни на природний газ у світі сформувалася дуже висока кон'юнктура і високі ціни на український метал, а також хімічну продукцію». Тож вдалося збалансувати без великих утрат.

На переговорах сторони розглянуть також низку питань з транспортної інфраструктури і військово-промислового комплексу. «Проект протоколу вже погоджено відсотків на 95. І я сподіваюся, що ми зробимо деякі кроки для того, щоб ситуацію оздоровити. Але на основі рівноправного, взаємовигідного співробітництва. Без подвійних стандартів. Без політичного і економічного тиску. Така позиція нашої делегації і нашої держави загалом», — заявив міністр економіки в інтерв'ю «Голосу України».

■ ФОТОФАКТ

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

В Інституті післядипломної освіти Київського національного університету американський посол Вільям Тейлор привів до присяги 70 нових добровольців Корпусу миру США в Україні.
На знімку: **посли доброї волі Айлин Струбл з американського штату Нью-Йорк *(праворуч)* і Наталія Волчкова з Одещини.**

На авіасалоні в Ле Бурже відбувся «День Антонова»

На 47-му авіасалоні Ле Бурже був «День Антонова», повідомляє прес-служба АНТК ім. Антонова. Ця акція організована під егідою Асоціації аерокосмічної промисловості Франції, що є господаркою салону Ле Бурже. На відкритті «Дня Антонова» виступили генеральний конструктор АНТК Дмитро Ківа, міністр промполітики України Анатолій Головко та інші офіційні особи.

Головною подією цього дня стала конференція, присвячена міжнародному співробітництву в рамках проекту Ан-148. Генеральний конструктор АНТК презентував присутнім програму про сучасний стан і перспективи проекту Ан-148. А напередодні в рамках другого дня міжнародного авіасалону Дмитро Ківа одержав сертифікат на модернізацію Ан-124 («Руслан»). Це означає, що наш літак цілком відповідає міжнародним стандартам, які вводитимуться в 2012 році. На даний момент у Європі діють стандарти RNP-1, введені цього року: літак може відхилятися від заданого курсу на 1 милю. «Руслан» показує результат у 0,3 милі — точність маневреності літака. Як зазначив Дмитро Ківа: «Це прорив у нових технологіях. Ан-124 — це перший літак на просторах колишнього СРСР, що одержав сертифікат з такими характеристиками».

Під час вручення сертифіката Олексій Ісайкін, президент групи компаній «Волга-Дніпро», повідомив про плани його компанії придбати 12 нових літаків Ан-124 до 2012 року. Нові Ани складатимуть в Ульяновську, однак використовуватимуть конструкторську базу АНТК ім. Антонова. Частину комплектувальних також вироблятимуть в Україні. У свою чергу, Дмитро Ківа пообіцяв, що «Руслани» літатимуть швидше, використовуватимуть менше палива, підніматимуть до 150 тонн вантажів, а екіпаж для управління цією машиною зменшиться з 6 до 4 чоловік.

■ СВІТ КОРОТКО

ІЗРАЇЛЬ — ПАЛЕСТИНА

Евакуація до Єгипту

Ізраїль забезпечив евакуацію до Єгипту близько сотні палестинців, які залишили сектор Газа. Вони побоювалися репресій з боку прихильників ХАМАС, що захопили владу в Газі. За словами очевидців, більшість біженців — прихильники руху ФАТХ. Їх вивезли через прикордонний перехід Керем-Шалом і транзитом через ізраїльську територію відправили до Єгипту. Тим часом, як стало відомо, цієї неділі прем'єр-міністр Ізраїлю Ехуд Ольмерт і глава Палестини Махмуд Аббас зустрінуться в єгипетському курортному місті Шарм-ель-Шейх. До них також приєднаються президент Єгипту Хосні Мубарак і король Йорданії Абдалла Другий. Основною темою зустрічі стануть останні події на палестинських територіях.

НІМЕЧЧИНА

Євросоюзові пропонують відмовитися від конституції

Напередодні дводенної зустрічі лідерів країн ЄС, що розпочалася вчора у Брюсселі, Німеччина, яка головує на саміті, розповсюдила документ. У ньому, зокрема, сказано, що ідея конституції — це пройдений етап. На саміті запропоновано скликати міжурядову конференцію і там виробити новий договір, покликаний замінити конституцію. Німеччина пропонує назвати новий документ Угодою про реформу. Польща і Великобританія вже попередили, що можуть скористатися своїм правом вето, якщо їхні пропозиції не будуть враховані під час вироблення нового документа.

РОСІЯ

Розпалювачів «естонського» конфлікту покарають?

Прокуратура Москви перевірить дії активістів руху «Наші» і «Молода гвардія» щодо розпалення расової і міжнаціональної ворожнечі. Така відповідь надійшла керівнику петербурзького молодіжного союзу «Яблоко» Олександру Шуршеву з московської прокуратури. Він спрямував туди відповідну заяву з проханням перевірити законність дій згаданих організацій під час пікетування посольства Естонії в Москві, після скандалу з перенесенням пам'ятника «бронзовому солдату». Але чи будуть покарані так звані активісти, питання залишається відкритим.

■ ПЕРЕДПЛАТИЛА І ВИГРАЛА

Не лише читачка, а й наш активний пропагандист

Надія Юшкевічус із Луцька вже сім років передплачує «Голос України». Найцікавіші публікації переповідає сусідам по дачі. Та трапилася біда: жінка почала втрачати зір. Тоді звернулась по допомогу до нашої газети. І ось нещодавно Надії Олексіївні в чернівецькій клініці мікрохірургії ока зробили операцію —замінили кришталик. За що вона надзвичайно вдячна колективу клініки і насамперед хірургові Анатолію Григоровичу Совві. Тепер пенсіонерка знову зможе читати нашу газету.

— Якби всюди так ставилися до хворих, — каже наша читачка, — авторитет нашої медицини був би набагато вищий.

Подарунок «Голосу України» Надія Олексіївна отримала вже вдруге. Як і два з половиною роки тому, їй дістався набір продукції виробництва Берестечківського плодоконсервного заводу. Яблучного, вишневого, абрикосового, яблучно-полуничного та інших видів повидла вистачить пенсіонерці, колишньому малолітньому в'язню нацистських таборів, на добрих півроку. А «Голос України», сподіваємося, залишиться для Надії Юшкевічус найцікавішим і найавторитетнішим виданням.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

На знімку: мешканка Луцька Надія Юшкевічус з подарунком від «Голосу України».

Фото автора.

Кількість зубожілих сімей на Сумщині зростає

Бідність накочується на область зі швидкістю кур'єрського потяга. Так, упродовж січня—травня субсидії на відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг та електроенергії призначили 47 тисячам сімей. Тож порівняно з відповідним періодом минулого року кількість зубожілих родин у регіоні зросла вчетверо, а сума призначених їм субсидій — у 14(!) разів.

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

Бочки з квасом зникнуть з вулиць Миколаєва

Головний державний санітарний лікар Миколаєва виніс відповідну постанову. Крім того, санепідемстанція Центрального району вже передала матеріали до прокуратури. Висновок — бочковий квас пити не можна, бо більш як 30 відсотків проб цього напою не відповідали вимогам за бактеріологічними показниками, а в реалізаторів немає санітарних книжок. Про це повідомила завідувачка відділу гігієни харчування облСЕС Тамара Назаренко. Річ у тому, що раніше миколаївцям постачав квас завод «Нектар», який зараз не працює. Але без хлібного напою місто не залишиться. Уже з'явився квас виробництва Очаківської харчосмакової фабрики, що реалізується в кегах. Цей виробник, за словами фахівця, одержав дозвіл на реалізацію квасу, підприємство пройшло санітарно-епідеміологічну експертизу і за її результатами можна сказати: цей квас доброякісний. Крім цього, уже найближчим часом на ринку квасу Миколаєва очікується поява ще двох виробників — «Березанського джерела» і Вознесенської харчосмакової фабрики. Реалізовувати прохолодний напій в обласному центрі ці виробники будуть також у кегах. Березанський квас, що його продаватимуть у Миколаєві, уже перевірено (він доброякісний), вознесенський — ще ні, повідомила Т. Назаренко. Але той напій, що продає Вознесенська харчосмакова фабрика у Вознесенську, за результатами лабораторного контролю визнано доброякісним.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Херсонський бавовняний комбінат не працює: хтось розлив ртуть

Пляму ртуті розміром три на п'ять сантиметрів у цеху з виготовлення махрових рушників виявили наприкінці зміни працівники фабрики № 1. Прибулі на місце події співробітники обласної комунально-рятувальної служби визначили, що концентрація випарів у місці розливу перевищує допустимі показники у сто разів. Одразу провели демеркуризацію приміщення та взяли проби повітря. Як на комбінат потрапила ртуть — чи занесли її ззовні, а чи розбився якийсь із вимірювальних приладів, — поки що не з'ясовано, повідомила помічник начальника головного управління МНС в області Галина Лисенко. Тим часом виробництво не працює, доки показники проб повітря не ввійдуть у норму.

Алла БРУСИЛОВА.

Херсон.

ДЕНЬ
П'ЯТНИЦЯ, 22 ЧЕРВНЯ 2007 ■ № 109 (4109)

■ У НОМЕР

Державні друковані ЗМІ в 2012 році можуть зникнути

Сприяти становленню економічно незалежних друкованих ЗМІ та покращити інформаційне забезпечення громадян України має закон «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації», проект якого ухвалив Кабінет Міністрів України.

Цей законопроект, розроблений Мін'юстом, мають подати на розгляд Верховної Ради України. Він визначає способи реформування друкованих ЗМІ, яке буде здійснено у два етапи, випадки безоплатного надання приміщень і майна реформованим редакціям, соціальні гарантії журналістам редакцій державних і комунальних друкованих ЗМІ, що підлягають реформуванню. На підготовчому етапі здійснюватиметься реалізація пілотного проекту для редакцій, які виявили бажання реформуватися. Через два роки після набрання чинності законом розпочнеться основний етап, під час якого буде здійснено вихід органів державної влади та органів місцевого самоврядування із складу засновників ЗМІ, ЗМІ перетворять на офіційні друковані видання, реорганізують редакції шляхом утворення членами їх трудових колективів господарських товариств або припинять випуск ЗМІ.

Друковані засоби масової інформації та їх редакції, які не будуть реформовані до 1 січня 2012 року, припинять свою діяльність.

Знов «невістка» винна

У «чорні списки» до Миколи Мельниченка потрапив нинішній глава секретаріату Президента Віктор Балога. Ні, Віктор Іванович начебто не запідозрюється у причетності до зникнення Георгія Гонгадзе: принаймні його підбурення до розправи над журналістом не зафіксовано з піддиванного ракурсу: на думку колишнього майора, пан Балога винен всього-на-всього у саботажі слідчих дій під час розслідування справи про вбивство керівника «Української правди».

У заяві всюдисущий на словах, але традиційно «віртуальний» у конкретних втіленнях обіцянок Мельниченко зазначає, що з вини секретаріату глави держави в «нахабний спосіб» 20 червня було скасовано вже підготовлені слідчі заходи, які мали підтвердити його свідчення, надані Генеральній прокуратурі. Колишній охоронець президентських таємниць вважає такий спосіб «цілеспрямованим дійнням голови секретаріату Віктора Балоги на зрив не тільки слідчої дії, а й розслідування взагалі, яке має на меті відведення Кучми, Литвина та інших від кримінальної відповідальності за скоєні ними особливо тяжкі злочини проти людей та держави». Перепало не тільки Банковій: у заяві фігурує і ГПУ, яка «не може подолати такого монстра, як секретаріат Президента».

«Монстр» не забарився довести, що він не такий страшний, як його «малюють» майори-цифровики. Справа не в намаганнях Віктора Балоги відвести від кримінальної відповідальності фігурантів записів Мельниченка, а в зміні інтер'єру в резиденції Президента. Як запевнила прес-секретар глави секретаріату Юлія Єршова, диван, під яким начебто фіксував розмови знаменитий диктофон, зараз стоїть в іншому місці. Попереднє нині прикрашає стіл для нарад, начинений спеціальними засобами зв'язку. Для максимального відтворення обстановки подій треба переставити меблі на колишні місця. Оскільки це не такий легкий процес — технічні спеціалісти вважають, що лише монтаж стола займе майже п'ять годин, а сам слідчий експеримент триватиме дві-три години, — на Банковій запропонували перенести заходи на інший день. Бажано неробочий, наприклад, суботу 23 червня, бо на будні у Віктора Балоги заплановано щільний графік зустрічей та переговорів. Проте така пропозиція не задовольнила самого Мельниченка: попри палке бажання «викрити злочинців» він не захотів жертвувати святкуванням 15-ліття випуску КВІРТУ ППО, що припадає якраз на цю суботу.

Аби відвести від себе підозри і всіляко сприяти проведенню слідчих дій, секретаріат Президента пообіцяв Генпрокуратурі змінити дислокацію дивана в будь-який вечір цього тижня. Сподіваємося, що вже нічого і ніхто не перешкодить проведенню експерименту. Крім, звісно, самого Миколи Мельниченка. Бо який результат принесе сования меблів по кутках без надання пристроїв, якими робилися записи? Принаймні адвокат вдови Георгія Валентина Теличенко в інтерв'ю «5 каналу» назвала спекуляцією заяви екс-охоронця про зрив слідчих дій у кабінеті Президента. Вона справедливо вважає, що експеримент має сенс лише в тому разі, якщо не тільки диван повернуть на старе місце, а й продемонструють пристрої підслуховування та первісні носії тих записів. Без надання Мельниченком цих доказів інше свідчитиме лише про «імітацію розслідування, яким сьогодні займається Генпрокуратура». Пані Теличенко переконана, що «комусь дуже вигідно мати багато балачок навколо цього експерименту і не мати фактичного результату...» І навряд чи цей «хтось» Віктор Балога.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

На 85-му році помер заслужений лікар України, ветеран Великої Вітчизняної війни та праці

ПОДВОРНИЙ
Микола Хомич.

Трудовий шлях Микола Хомич розпочав у районній лікарні Кіровоградщини. З 1965 року завідував обласним відділом охорони здоров'я.

З 1971 року працював у Києві, зокрема з 1971 по 1979 роки був головним лікарем республіканської клінічної лікарні, а з 1979-го по 1992-й — головним лікарем спецполіклініки IV управління.

Нагороджений багатьма орденами та медалями за бойові і трудові заслуги, має 18 відзнак держави, зокрема орден Леніна (1986 р.).

Колектив Клінічної лікарні «Феофанія» висловлює співчуття родині покійного та його близьким.

Коли немає діалогу в парламенті, тоді говорить вулиця

Таку думку висловив Голова Верховної Ради четвертого скликання Володимир Литвин на прес-конференції у Броварах після зустрічі з місцевими жителями.

На його думку, в парламенті фактично не було діалогу. Обидві його частини нав'язували свою думку опонентам: коаліція — опозиції і навпаки.

З огляду на це, вважає Володимир Литвин, не треба говорити сьогодні про те, чи відбудуться вибори, а подбати за те, щоб волевиявлення народу пройшло цивілізовано. І — головне — захистити результати виборів, бо кожна сторона конфлікту діятиме, не рахуючись ні з чим, щоб довести свою правоту.

Володимир КОРОЛЮК.

Партнер чи узурпатор?

■ ТЕМА

Як ви гадаєте, в які саме часи можна було почути: «Мало що цим приватним підприємцям навернеться на думку! Держава не дозволить їм наживатися на людях. Губернатори в областях мають усі можливості для врегулювання цього питання»? Не ручаюся за достеменність, бо пролунав цей гнівний спіч з уст віце-прем'єр-міністра з питань аграрної політики Віктора Слаути під час прес-конференції. Йшлося також про обмеження рентабельності млинів, зобов'язання хлібопекарів встановити прийнятні ціни, регулювання їх державою.

Світ визнав Україну ринковою державою, а наші правителі чомусь укотре намагаються покермувати нею у ручному режимі.

Проблема з хлібом є. Але чи така несподівана, щоб у авральному порядку її долати? Начебто засухи чи повені — не таке вже рідкісне явище для нас. Тим паче що про можливий неврожай фахівці попереджали ще взимку. Але, як завжди, винен черговий «куркуль», тобто приватний підприємець.

У всі часи ті, хто мав борошно і торгував хлібом, заробляли на цьому великі гроші. Згадаймо: три роки тому врожай був низький, і проблему розв'язали за рахунок імпорту, відкривши безмитне ввезення пшениці. Що зумовило зростання цін на хліб. Утім, тоді рентабельність мірошників не обмежувалася, як це хоче зробити уряд нині.

Але 2005—2006 року врожай був високий, ціни на пшеницю низькі, а вартість хліба не поменшала. До слова, де пшениця, котру трейдери торік і на початку цього року скуповували в селян по 600 грн. за тонну —завдяки запровадженому урядом квотуванню та ліцензуванню у вересні 2006-го? Неважко здогадатися: у травні квоти зняли, відкривши ворота для продажу зерна, але вже за цінами, мало не вдвічі вищими...

Нині урядовці запевняють, що в держрезерві є дешева пшениця. І навіть закликають хлібопекарні підприємства її купувати. Але не таємниця, що до державних засіків допускаються лише структури, наближені до держави: комунальні та великі хлібопекарні підприємства. Крім того, що таке сталося, що пшениці з нового невrожаю ще ніхто не бачив, а ціна на неї уже зросли з 700 до 950 гривень? І уряд заговорив про дотації для хлібопекарної промисловості та регулювання цінами, пояснюючи, що це — задля людей.

Аграрники теж переконані, що для людей, але... не для всіх — лише для тих, хто має доступ до державних засіків, а намагання держави дотувати хлібопекарів не що інше, як запуск відпрацьованої схеми вимивання з держбюджету великих грошей...

Я запитала давнього знайомця — керівника сільськогосподарського підприємства з Вінниччини, як він ставиться до таких кроків держави. Якби виробники сільськогосподарської продукції і держава були партнерами, сказав він, то й проблеми розв'язувалися б без великих втрат. Біда в тім, що держава нині — не партнер, а узурпатор. Мені відносини селянина і держави нагадують фільм про Спартака, котрого утримували в неволі, даючи йому трохи хліба та зрідка — жінку. За що він щодня мав битися на смерть. Селянина доведено до такого стану, що він уже не лише «битися» — працювати не може, а й жити не хоче. Нема гарантії, що як тільки він, тяжко виростивши хліб чи будь-який продукт, захоче продати їх відповідно до вкладеної праці, прокурор не скаже йому: «Зась! Тільки за ціну, яку встановить держава...»

Ринковий світ давно виробив правила: держава не повинна заважати ринкові працювати. Кращого способу захистити інтереси людей досі він не придумав. Чи, може, ми інші?

Валентина ПИСАНСЬКА.

■ СПОРТ

Гуров націлився на титул

Бокс. Багаторазовий чемпіон Європи Олександр Гуров з Маріуполя 22 червня проведе двобій за вакантний титул чемпіона континенту (EBU) у першій важкій вазі проти італійця Вінченцо Канталоре.

Суперниці визначилися

Гандбол. Париж (Франція). Тут відбулося жеребкування команд — учасниць фінального турніру чемпіонату світу з гандболу серед жіночих команд, що відбудеться з 2 по 16 грудня у Франції. Збірна України (тренер Леонід Ратнер) потрапила до групи F, де її суперницями будуть гандболістки Німеччини, Кореї та Парагваю. Збірна — чемпіон світу—2007 — кваліфікується одразу на Олімпіаду—2008. Команди, які посядуть з другого по сьоме місця, отримують право участі у кваліфікаційних турнірах до Ігор у Пекіні.

Не перевелися відповідальні й зацікавлені

Футзал. Бровари. Фінальна частина змагань за програмою VIII літньої універсіади України. **Група А.** Львівська область — Дніпропетровська. 1:3. Донецька —Київська. 2:5. Дніпропетровська — Донецька. 3:1. Львівська — Київська. 6:5. **Група В.** Сумська —Луганська. 3:2. Харківська — Київ. 3:3. Луганська —Харківська. 2:10. Київ — Сумська. 1:3.

Починалося все з першого раунду, на якому шістнадцять команд, розподілені на чотири групи, провели зональні змагання. Там і визначилася вісімка фіналістів. А головний турнір відбувається у сучасному залі Броварського училища фізичного виховання і спорту. Зусиллями директора закладу Олександра Чигирина і його помічників споруда може приймати змагання міжнародного рівня. Отож на чудову паркеті при заповнених трибунах ведуть суперечку за призи студентські збірні регіонів. Краще і не придумаєш.

Було яскраве відкриття, на якому учасників привітали голова Комітету фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки В'ячеслав Гамов та генеральний секретар Спортивної студентської спілки України, один із найдосвідченіших спортивних працівників країни Олександр Гаврилко.

Не таїна, що в сучасної молоді чимало проблем. І не всюди ними переймаються ті, кому це належить за статусом. Але, на щастя, є ще місця, де до справи ставляться відповідально, по-державному. **Як розповів кореспондентові «Голосу України» Володимир Осипчук (відповідальний за студентський футзал у країні),** спорт і, зокрема, міні-футбол комфортно почуваються у Сумському держуніверситеті, де ректором Анатолій Васильєв. Команда цього вузу тричі ставала чемпіоном України і тепер успішно представляє Сумщину на універсіаді.

Таке можна казати і про Дніпропетровську державну фінансову академію (ректор Наталя Редіна), харківські — Державну академію фізкультури (ректор Микола Олійник) та Національний університет (ректор Віль Бакіров).

Сьогодні й завтра у Броварах відбудуться вирішальні поєдинки за нагороди.

Добірку підготував
Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Філософія Василя Кременя

■ СЛОВО ПРО ВЧИТЕЛЯ

Він не просто «міністр трьох скликань», як кажуть про нього в народі. Це людина, яка, побувавши на вершині політичної кар'єри, поклала себе на жертовник науки, а, значить, кращого майбуття країни. Дехто з поміркованих називає його великим романтиком, вочевидь маючи на увазі, що ставити загальнозначущу ідею понад кланові й особисті інтереси здатні лише одиниці.

Чи був Василь Григорович Кремень єдиним, хто зрозумів необхідність вивищення освіти? Ні, звичайно, але він був першим, хто заявив про це на весь пострадянський простір і доклав максимальних зусиль, аби Україна зробила ривок. Саме Василю Кременю вдалося переконати перших осіб держави у необхідності перевороту в свідомості громадян: або ми відповідатимемо на виклики сучасної цивілізації, або вона зітре нас з економічної і політичної карти світу. Це означало визнати освіту і науку пріоритетними галузями.

Дванадцятирічна загальноосвітня школа, багатобальна система оцінювання, сучасний зміст освіти, а отже, й нові підручники, комп'ютеризація та інформатизація, зміни у вищій школі, зрушення у фінансуванні галузі та багато в чому іншому ми стали ближчими до розвинених держав завдяки міністру освіти і науки Василю Кременю.

А з чого все починалося? Може, з бібліотеки рідного Любитового, що на Сумщині, де було понад 1000 книжок, які, у тому числі й Карла Маркса, прочитав юний Василь?

Чи, може, з характеру, успадкованого від батька-фронтовика, Григорія Мусійовича, який вже головою колгоспу, маючи двох синів, закінчував технікум?

А, бува, не з норовливого жеребця Вільгельма-молодшого, який нікому не давав себе об'їздити, а Василю таки підкорився?

Усе почалося, можливо, з тієї злощасної двійки, яку поставила вчителька у дев'ятому класі і тим спонукала так вивчити хімію, що Василь став учасником всеукраїнської олімпіади.

Та документи сільський парубок здав у столичний університет імені Тараса Шевченка на філософський факультет. З глибокою повагою і любов'ю говорить нині Василь Григорович про декана Володимира Іларіоновича Шинкарука, засновника всесвітньо відомої Київської наукової філософської школи, до якої зараховує і себе. Школи гуманістичної філософії і вивищення особистості. «Було величезне бажання іти далі дорогою науки, — згадує Василь Григорович, — але я розумів, що університетської освіти для цього замало». Закономірними етапами стали аспірантура, захист кандидатської. З рідним університетом пов'язаний і перший викладацький досвід, і перша відповідальна посада — заступника декана, який вирізнявся гострим розумом, енергією, якостями лідера.

Благополучна кар'єра партійця високого рангу (завсектору ЦК Компартії України, далі — робота у ЦК КПРС), здавалося, могла задовольнити будь-кого. Тільки не Кременя. На партійній службі він продовжує наукові студії. Проблеми пізнього соціалізму наштовхують на роздуми щодо особистості, розвитку, шляхів її реалізації. І Василь Григорович доходить висновку: «тоталітаристський колективізм» (цей термін вперше з'являється у його докторському дослідженні) стримує особистісний розвиток і нівелює неповторність кожної людини. З другого боку, індивідуальні риси і таланти є найбільшою цінністю людини.

Саме ці ідеї сповідував Василь Кремень на посту міністра освіти і науки. Вони ж складають підгрунтя наукових напрацювань Академії педагогічних наук, президентом якої є дійсний член Національної академії наук України, іноземний член зарубіжних академій.

Усі роки зростання поряд із ним — дружина Люба. Кохання, взаємоповага і взаємопідтримка — таку винагороду отримує лише той, хто не керується у житті розрахунком, низькими інтересами.

Сімейне щастя Василя Григоровича у синові Василеві, доньці Тетяні та в двох онуках. А ще в тому, що в Любитовому, в батьківській хаті чекає на нього мати Варвара Іванівна **(на знімку)**...

Чекають і земляки. Вони шанують його не лише як повного кавалера ордена «За заслуги», заслуженого діяча науки і техніки, лауреата престижних премій. За діло шанують. Міст через річку Сейм, найкоротша автодорога між Конотопом і Кролевцем, інститути в Конотопі, Шостці, факультети в Кролевці — усе це побудовано і створено за його сприяння. Фестиваль «Кролевецькі рушники» теж щороку збирає і славить Сумщину народними талантами завдяки його, Василя Кременя, ініціативі і зусиллям...

Лідія ТКАЧЕНКО, журналіст.

Київ.

Фото з родинного альбому.

■ КЛАСНА РОБОТА

Держава замовляє...

Кабінет Міністрів підтримав ініціативу міністра Станіслава Ніколаєнка і ухвалив постанову про державне замовлення на підготовку фахівців, науково-педагогічних та робітничих кадрів, на підвищення кваліфікації та перепідготовку спеціалістів для державних потреб у 2007 році.

Коментуючи постанову, міністр освіти і науки зазначив, що державне замовлення формувалось з урахування потреб галузей та тенденцій ринку праці і погоджувалось у регіонах.

На перший курс буде прийнято майже 60 відсотків за рахунок державного бюджету.

Збільшено замовлення на спеціальності: інженерно-технічні, будівельні, комп'ютерні, науково-технічні.

Зменшено на 10 відсотків на факультети: економічні, правові, менеджмент, міжнародні відносини.

Стипендія від голови

У Шевченківському районі столиці вручили творчі стипендії голови райдержадміністрації (РДА) талановитим учням навчальних закладів естетичного виховання.

Лауреатами грошової стипендії стали 20 обдарованих дітей, які успішно вчаться та є дипломантами міжнародних та всеукраїнських конкурсів.

Голова РДА Віктор Пилипишин зазначив, що адміністрація і надалі опікуватиметься обдарованими дітьми. Так, у наступні п'ять років планується будівництво 12 клубів позашкільної освіти та Палацу мистецтв. Під патронатом РДА постійно проводяться міжнародні дитячі фестивалі, виставки та наукові конференції.

■ СПОРТЗАЛ

Найкраща в країні

На XV чемпіонаті України зі спортивної аеробіки, який проходив у Ялті, команда Запорізького національного університету посіла перше місце.

Цього року в змаганнях брали участь спортсмени з 12 областей та з Молдови. За нагороди у спортивних номінаціях боролися 360 спортсменів. Це рекорд для чемпіонатів країни.

Команда ЗНУ не тільки впевнено перемогла, а й повторила результат, здобутий десятьма днями раніше на Всеукраїнській спартакіаді серед студентів ВНЗ, яка проходила у рідних стінах.

За підсумками чемпіонату, до національної збірної потрапили шість запорізьких спортсменів, які в листопаді поїдуть до Угорщини на чемпіонат Європи.

Наталя ДРАГАН.

Запоріжжя.

■ ДО УВАГИ МІНІСТРА

Бійтесь надто запопадливих

Іронічні нотатки на полях листа чиновника

Щось треба робити з надокучливими писаками на освітянські, зокрема, теми. Відволікають, «панімаєш ти», від державних справ кого не лінькі своїми скаргами, статтями, зверненнями. Щоправда, бюрократи з давніх часів вигадали вельми ефективні способи жити добре, коли інших зле. Спробуйте подолати «стіну мовчання», читай байдужості, коли у відповідь скаржнику — тиша, як у чорнобильському саркофазі. Не менш цинічним знущанням сприймається відверта безглузда відписка. Вона як ляпас — гучний, образливий, болючий.

Щось схоже на нього отримала недавно і редакція. На двох аркушах з трьома додатками начальник головного управління освіти і науки столичної міськдержадміністрації Лілія Гриневич «за дорученням Міністерства освіти і науки» надіслала те, чого редакція менш за все хотіла мати. У листі міністру ми просили його висловитися щодо проблем, порушених у газетних публікаціях про морально-психологічний стан в Київській гімназії східних мов № 1. Річ у тім, що цій проблемі «Голос України» присвятив три (!) матеріали за скаргами лише в лютому 2007-го. А в березні редакція отримала ще два листи від учителів гімназії.

Випадковий збіг? Не скажіть. У навчальному закладі не все так добре, як комусь хочеться показати. З певних причин ми просили пана Ніколаєнка не надсилати нашого листа до столичного управління. Прохання було проігноровано, що спонукає до роздумів. Зокрема, про те, що, певне, редакційне звернення не дійшло до адресата. Клерки отримали, розписали на служби, а ті, недовго думаючи і не вчитуючись, спустили донизу. Маємо тепер відповідь Лілії Гриневич, з якої випливає: в гімназії № 1 інспектори бувають за скаргами частенько, але морально-психологічний клімат там директором підтримується на рівні середньостатистичного. Тобто: буває ще гірше?

Одне слово, думку головного вчителя про стан справ у колективі навчального закладу ми не почули. Але ж кричимо на кожному розі: гімназія східних мов — візитна картка країни. Її знають в багатьох державах, чим українці заслужено пишаються. І причину грому серед зими, що потрясав дванадцятирічку, міністр не хоче знати? Не вірю. Певне, хтось дуже захищає начальника від «нападів» преси, надто ревниво оберігає його спокій. Вибачте, панове, але про таких кажуть: «Послужний дурень небезпечніше за ворога». У народі також знають, що друг сварить, ворог — хвалить. Я неспроста акцентую увагу на через міру запопадливих. В листі до Станіслава Ніколаєнка редакція просила висловитись і щодо пропозиції директора «Кам'янсько-Дніпровської санаторної школи-інтернату (Запорізька область) Миколи Бурки про відкриття на базі чинного комплексу «дитсадок-школа» будинку немовляти («Голос України» за 09.02.07 р.).

Знаючи про підтримку міністром усього прогресивного на освітянській ниві (студентське самоврядування, відділи виховної роботи в управліннях освіти, парти для навчання стоячи — це тільки дещиця новинок, які благословив головний учитель), ми сподівалися бодай на оприлюднене бажання обговорити проблему. Не дочекалися навіть відповіді, Станіславе Миколайовичу!

Отже, протягнуту до плідної співпраці руку редакції проігноровано.

То нам стати ворогом, який хвалить?

Іван ІЛЛЯШ.

Як міністр в університет ходив учитися...

У Конституції України записано, що ми будуємо правову, демократичну, соціальну державу. Зрозуміло, що без повноцінного громадянського суспільства це неможливо. У цьому зв'язку знаковою є нещодавня зустріч міністра праці та соціальної політики Михайла Папієва з вченою радою університету «Україна» — класичного університету, що має, крім державного визнання (акредитації), свою унікальну особливість.

Вирізняє з когорти інших українських вузів цей 47-тисячний колектив викладачів і студентів саме наявність соціальних програм, реалізація яких дає можливість отримати якісну, безбар'єрну вищу освіту представникам соціально незахищених верств населення: інвалідам, сиротам, малозабезпеченим. Вони навчаються в інтегрованих навчальних групах, що дає їм унікальний шанс соціальної адаптації та включення в повноцінне життя.

Університет «Україна» святкує свою дев'яту річницю, і це було приводом для Михайла Папієва прибути на засідання вченої ради і привітати викладачів та студентів з вагомими здобутками у підготовці фахівців із психології, права, міжнародної інформації, економіки, менеджменту, біотехнологій, журналістики та комп'ютерних наук.

Особливою активністю вирізнялися студенти і представники мас-медіа, яких цікавило все: соціальна політика уряду, допомога при народженні другої і більше дитини, невизнання бакалавра в цілій низці урядових документів, що регулюють працевлаштування, тощо.

Проте розмова вийшла вдалою і корисною для всіх. А вчена рада університету дійшла висновку, що колишній викладач і кандидат фізико-математичних наук Михайло Папієв є достойною особою для отримання титулу почесного професора, оскільки розуміє потреби соціально незахищених громадян, які прагнуть отримати вищу освіту.

На знімку: президент університету «Україна» Петро Таланчук і міністр праці та соціальної політики Михайло Папієв під «обстрілом» преси і студентів.

Кримська влада створила регіональний ландшафтний парк «Караларський». Він розташований у північно-східній частині Керченського півострова між Казантипською затокою і озером Чокрак *(Укрінформ)*

■ РАДІАЦІЙНА ТЕМА

У режимі замовчування, без узгодження з місцевими органами влади…

У 2008-му на території Південноукраїнської АЕС буде введено в експлуатацію комплекс з переробки рідких радіоактивних відходів. Таким чином, поряд з одним доволі небезпечним об'єктом з'явиться ще один, про безпеку якого практично нічого невідомо. Кладовище радіоактивних відходів!

Новина, либонь, із розряду неприємно-несподіваних. І те, що таке сховище взагалі будується, і те, що запускають його вже в наступному році, і, головне, — введення об'єкта в експлуатацію, виявляється, не потребує ніякого узгодження з місцевими органами влади. Тобто громадян, а також обрані ними органи самоврядування ніхто не запитає, будувати чи ні. Бо їхня думка нікого не цікавить. Не зможуть вони, нетямущі, розібратися в тонкощах технологічних процесів на АЕС.

У відповідь на запит депутата облради Олексія Гаркуші заступник голови облдержадміністрації Сергій Ісаков підтверджує і наявність технічного проекту з переробки рідких радіоактивних відходів, і введення об'єкта в експлуатацію наступного року. Як випливає з інформації С. Ісакова, установку бітумування радіоактивних відходів було передбачено проектом другої черги будівництва АЕС. Але «у зв'язку з недоліками цього методу (***Авт. — бітумування***) вирішили будувати комплекс з переробки рідких відходів на базі установки глибокого випарювання і комплексу переробки твердих радіоактивних відходів...»

Нефахівцю досить складно розібратися у специфіці атомно-енергетичних термінів, тому постають питання. Відомо, що проект другої черги будівництва розроблявся майже 30 років тому. Тоді ж, напевно, було запропоновано установку бітумування. Згодом з'ясовується, що цей метод має низку недоліків. Хотілося б довідатися, хто і яким чином встановив, який з методів кращий. На слух обивателя «випарювання» звучить більш загрозливо. Так само як і інформація про те, що замість однієї установки бітумування буде дві інші.

Викликає інтерес і згадування про якусь німецьку фірму «NUKEM», що розробила проект з переробки твердих радіоактивних відходів. Проект розроблений ще 1996 року. Чи не занадто затрималися в часі? Один проект — 30-літньої давності, другий —десятилітньої. А як же щодо нових технологій?

В інформації облдержадміністрації також містяться запевнення в тому, що вищевказані комплекси призначені для переробки тільки відходів Південноукраїнської АЕС. Але і з цього приводу сумніви цілком природні. Бо чутки про поховання у нас радіоактивних відходів інших держав періодично циркулюють у суспільстві. Розвіювати їх не поспішають.

А чутки мають властивість накопичуватися, і, з одного боку, шкодити репутації підприємства, а з другого — змушують сумніватися, чи це чутки взагалі. Тим більше дивне мовчання про радіоактивне сховище у зв'язку з недавнім інформаційним бумом навколо Південноукраїнської АЕС. Чомусь у практично щоденних «Информационных вестниках АЭС» про споруджуваний об'єкт жодних згадувань.

Може, справді, як заявляє заступник головного інженера з ядерної і радіаційної безпеки АЕС Д. Соколов, «удосконалення технологічного процесу... не потребує узгодження з місцевими органами влади». Можливо, якби йшлося, приміром, про новий цех льодяників на кондитерській фабриці, а не про сховище радіаційних відходів на стратегічному об'єкті.

Олена ІВАШКО.

Почім буханець для народу?

■ ПРОБЛЕМА ОЧИМА ВЛАСКОРА

Інколи краще чогось не знати — тоді спиш спокійніше. Інформація, що не сприяла поліпшенню настрою, прозвучала на заході, який мав назву «нарада-семінар з керівниками хлібозаводів Житомирської області для розв'язання найгостріших проблем хлібопекарської галузі». Виявляється, регіон належить до тих, де ціна на головний продукт одна з найвищих. Попри те, що за рівнем зарплати Житомирщина серед тих областей, які замикають таблицю, а від Києва в оплаті праці вона відстає майже на 1090 гривень.

У червні в обласному центрі ціна популярних сортів хліба знову зросла, як і на Дніпропетровщині, нагадавши про те, що після тривалого протистояння між власниками, що розгорілося минулої осені, в обласному центрі хліб пече вже не ВАТ «Житомирхліб», а філія дніпропетровського ЗАТ «Золотий коровай». Естафету підхопив Бердичів, за ним Новоград-Волинський. Разом ці три структури випікають дві третини хліба в області.

Голова облдержадміністрації Юрій Павленко розповів, що він іще 2 лютого, тобто через місяць після того, як приступив до роботи на цій посаді, направив листа до віце-прем'єр-міністра Андрія Клюєва, попереджаючи про можливість такого розвитку подій в області, — вона ж бо не належить до хлібних. Затим було ще п'ять послань, в яких він наполягав на необхідності виділення дешевшого зерна із Держрезерву, щоб стримати зростання цін. Відповідь була стандартна: питання вивчають.

Коли ціна підскочила, міністр економіки Анатолій Кінах заявив, що керівництво п'яти регіонів, у тому числі й Житомирщини, втратило контроль за ціноутворенням на хлібобулочні вироби широкого попиту, а це стало головною причиною зростання в них ціни на хліб. Але те, на чому наполягав Юрій Павленко, таки зробили: уряд пообіцяв пекарям дешевше зерно з Держрезерву. У відповідь керівники житомирської філії та акціонерних товариств з Бердичева і Новограда-Волинського поставили свої підписи під спільним з обласною владою меморандумом про повернення на цінові рубежі початку червня. Після наради підписати цей документ погодилися й інші хлібозаводи.

Отже, все гаразд? Але 1600 тонн — це вісім днів роботи, якщо використовувати тільки борошно з цього зерна. А найголовніше, всі учасники розмови наголошували на тому, що в нинішньому збуренні більше політики, ніж економіки. Протягом цього року (хто — в січні, хто — в травні) підприємства області вже підвищували ціни, але тоді було тихо. Тепер ситуація політизується — пахне виборами. Погляньмо на реальну «ціну питання»: якщо пенсіонер купує за місяць 20 буханок, а кожна з них подорожчала на 20 копійок, це — 4 гривні... У цьому зв'язку голова правління ВАТ «Новоград-Волинський хлібозавод» Сергій Портянко привернув увагу і до так званого соціального хліба:

— Ніякого юридичного статусу ці слова не мають, — наголосив він. — Нам нав'язали виробництво соціального хліба, який ми продаємо за ціною, що нижча від собівартості. Частка його в загальному обсязі — півтора-два відсотки. Але ми не маємо права реалізовувати продукцію з мінусовою рентабельністю. Ще добре, що не застосовують закон, який карає за демпінгування цін. Адже й податки недоплачуємо. Це питання має бути чітко врегульоване державою. Або ми випускаємо продукцію за ринковими умовами, або хай компенсують збитки з бюджету. Соціальний захист — це не завдання хлібозаводу: ми повинні думати про те, як виробляти високоякісну продукцію.

Рентабельність продукції — 7—8 відсотків, а от булок — 15—20 відсотків. Виходить, що по хлібу вона символічна.

— Востаннє ми коригували ціни в січні цього року, — нагадав голова правління. — Відтоді більше стали платити за газ, електроенергію, воду, стоки, зросла мінімальна зарплата, а найголовніше — різко подорожчало борошно. Саме воно становить левову частку в собівартості хліба. Ми збиралися підвищити вартість буханки хліба на 4—6 копійок. Якщо протягом десяти днів не дочекаємося обіцяного дешевшого борошна із Держрезерву, вийдемо на економічно обґрунтовані ціни, і ніхто нас не змусить повернутися до нинішніх.

Голова облдержадміністрації теж вважає, що економічні підстави для підняття цін у виробників хліба є. Підтверджують це й цифри. В області діє 10 хлібозаводів та 11 хлібопекарень споживчої кооперації. Вісім із цих підприємств — збиткові. Причин багато. В тому числі й те, що потужності підприємств галузі не використовуються й на чверть. Найвищий показник їх використання на хлібозаводі в Новограді-Волинському — трохи більш як 40 відсотків. Найнижчий у Малині — 6,4 відсотка. Не дивно, що й середня зарплата на Малинському підприємстві найменша — 574 гривні. Та й загалом по галузі в першому кварталі вона становила 860 гривень. Тож доводиться говорити і про плинність кадрів, і про їх дефіцит.

Чимало хліба завозять із інших регіонів, зокрема з Києва. От і в Коростенський район його привозили із столиці щодня по 10 тонн — продавали на 25 копійок дорожче. Єдиний податок для підприємця, який займається таким бізнесом, — 200 гривень на місяць. То нащо виробляти, коли вигідніше торгувати?

Ускладнює ситуацію те, що борошно з яких тільки регіонів не доводиться завозити: заклики запустити Черняхівський комбінат хлібопродуктів уже й самі пекарі вважають нереальними.

Нині найголовніше — створити запаси цьогорічного зерна для стабільної роботи надалі. Як сказав один із промовців, реально вплинути на цінову політику держава зможе тоді, коли виділить хлібозаводам дешеві кредити для цього. Бо «політичні» методи — тимчасові.

А якщо поглянемо на багатші країни, переконаємося, що ціна хліба там нікого не цікавить, хоч він і дорогий. Просто частка витрат на нього із сімейного бюджету незначна — в людей високі доходи. Та й споживається його небагато. Але перш ніж доживемо до цього, пройдемо ще не через одне підвищення. Адже, з другого боку, дешеві ціни на зерно боляче б'ють по селянах...

Олексій КАВУН.

На знімку: в Новограді-Волинському Юрій Павленко (**ліворуч**) придбав дві буханки хліба — дорогого й дешевого: вирішив порівняти якість.

Фото автора.

* ВДЯЧНІСТЬ НАЩАДКІВ * ВДЯЧНІСТЬ НАЩАДКІВ * ВДЯЧНІСТЬ НАЩАДКІВ * ВДЯЧНІСТЬ НАЩАДКІВ *

Тоді ще вміли служити людям…

До дня міста, який традиційно відзначається в Кіровограді на початку вересня, біля приміщення міської ради плановано встановити пам'ятник найзаслуженішому міському голові Олександру Пашутіну. Такий подарунок землякам вирішили зробити громадські організації — Кіровоградське обласне відділення Українського союзу промисловців і підприємців та Спілка підприємців Кіровоградської області. Ініціатори також звернулися до всіх бажаючих узяти участь у фінансуванні робіт із спорудження пам'ятника.

Олександр Пашутін, починаючи з 1878 року, 30 років віддав служінню місту та його громадянам. Маючи чималий достаток (лише його нерухоме майно на той час оцінювалося в 27 тисяч карбованців золотом), міський голова майже всі власні прибутки та зароблені ним на посаді градоначальника гроші віддавав на потреби міста, брав участь у всіх благочинних акціях, чимало із них організував сам.

Кіровоградський краєзнавець Юрій Матівос у історичному нарисі «Місто на сивому Інгулі» так описує діяльність Олександра Пашутіна: *«Про службові справи міського голови нічого і казати. За його головування у місті високого розвитку набули освіта, медицина, культура, споруджений водогін, трамвай, обладнано кілька ринків, споруджено багато адміністративних будинків. До початку 20-х років минулого століття Єлисаветград був одним із найбільш благоустроєних міст півдня України. Найкращу характеристику Пашутіну дав колишній херсонський губернатор Олександр Ерделі: «Я добре знав і знаю Олександра Миколайовича, він дуже скромний, сором'язливий, хто трохи знайомий з його діяльністю, знає, як багато він попрацював для Єлисаветграда». За свою службу та громадську діяльність Олександр Миколайович був удостоєний кількох орденів, зокрема двох Святого Володимира. У вересні 1888 року громадськість міста урочисто відзначала десятилітній ювілей перебування Пашутіна на посаді міського голови. На той час у місті перебував імператор Росії Олександр III, який брав участь у чергових військових маневрах, що проводилися під Єлисаветградом. Він нагородив ювіляра перснем, прикрашеним діамантом, і присвоїв йому звання потомственного почесного громадянина».*

Неоцінений вклад Олександра Пашутіна і в культурне життя міста. Саме з-під його пера вийшла книга «Історичний нарис Єлисаветграда», в якій у повному обсязі передавалася історія міста за 142 роки його існування. До речі, названа праця й донині є чи не єдиним письмовим джерелом для істориків, які цікавляться минувшиною міста над Інгулом.

Помер Пашутін у 1912 році й був похований в центрі, на цвинтарі біля Успенського собору. Шкода, але могила видатного градоначальника не збереглася. За часів більшовиків храм зруйнували, а на його місці спорудили помпезне приміщення обкому Компартії. Можливо, за іронією долі, нині там розташована міська рада Кіровограда. Одразу після смерті іменем Пашутіна назвали вулицю, на якій він мешкав, кілька років тому їй було повернуто історичну назву.

За задумом автора проекту пам'ятника Віталія Кривенка, на невисокому п'єдесталі стоятиме у повний зріст скульптура Олександра Пашутіна. Він спиратиметься на крісло міського голови, на спинці якого буде зображено герб міста. Тож кожен бажаючий зможе посидіти під опікою видатного діяча і навіть сфотографуватися із ним. А тим, хто прагне покерувати містом, постійним нагадуванням буде викарбуваний на постаменті девіз Пашутіна: «Служіння громаді повинно бути метою життя!»

Олег БОНДАР.

Телефони корпунктів: Миколаїв – (0512) 35-04-00; Житомир – (0412) 22-08-57; Кіровоград – (0522) 24-06-45

■ **ЗНАХІДКИ**

Два рідкісні документи віднайшла після багатьох років пошуків завідувачка відділу Вінницького обласного краєзнавчого музею Лариса Семенко. Фонди музею поповнив товстий щоденник відомого українського письменника Степана Васильченка — звіт про подорож першої мандрівної капели «Дніпросоюзу». В ньому йдеться, зокрема, про одного з найближчих друзів Леонтовича — Гната Яструбецького, одного з перших солістів названої капели, а пізніше — адміністратора цього колективу.

Вбивця стріляв у... сплячого Леонтовича

Пораненому композитору могли б допомогти зупинити кровотечу рідні, але всім їм убивця зв'язав руки. Леонтович помер від втрати крові

Як і Леонтович, Яструбецький родом з Поділля. Л. Семенко встановила, що місцем його народження є село Жолоби, це в Томашпільському регіоні на Вінниччині. Г. Яструбецький записав детальну розповідь батька Леонтовича про те, як розігралася трагедія, що закінчилася вбивством композитора. Він зібрав найбільше матеріалів про життя і творчість друга, написав біографію композитора (народився Леонтович у Селевинцях Немирівської волості Брацлавського повіту 1 грудня 1877 року). Гнат Васильович був одним з ініціаторів створення Музичного товариства Леонтовича (МТЛ). Все це він зафіксував у своєму щоденнику.

Віднедавна обидва названі щоденники — С. Васильченка і Г. Яструбецького — стали власністю обласного краєзнавчого музею. Частину цих матеріалів пані Семенко використала у підготовленій нею документальній книзі «Їх об'єднала пісня Леонтовича». Об'ємне видання на 250 сторінок тексту супроводжується 40 фотознімками. Авторка сподівається на те, що її книга побачить світ до кінця нинішнього року. 1 грудня — 130-та річниця з дня народження композитора, і це був би гарний подарунок шанувальникам таланту композитора до його ювілею. У своїй книзі Л. Семенко дослідила біографії диригентів хорових колективів імені Леонтовича, зокрема, в Тульчині та Вінниці. П'ятеро з них потрапили під репресії у 1937 році. Їх звинувачували в організації контрреволюційної змови. Пізніше трьох реабілітували — Левицького, Філіповського та Папа-Афанасапуло. Доля диригента Шпанівського залишається невідомою. Матеріали справи ще одного керівника хору — пана Раїнського авторка книги поки що не віднайшла.

У 1921 році, після смерті Леонтовича, в Києві створили комітет вшанування його пам'яті. На його засіданні запланували поїздку на Поділля. Адже саме там залишалася творча спадщина композитора. Вона могла бути втрачена безповоротно. Загадкою залишалися причини загибелі митця. Їх також планувалося дослідити. Виконання цих двох доручень покладалося на Гната Яструбецького. Він разом із Леонтовичем навчався у Кам'янець-Подільській духовній семінарії, а потім працював у Тульчині на Вінниччині. Музичні вечори, концерти були їхнім спільним дітищем. Навколо талановитих митців гуртувалася обдарована молодь. Так, учень Леонтовича Микола Покровський пізніше став диригентом Одеського оперного театру. Сам Яструбецький мав чудовий голос. Не дивно, що його запросили солістом до першої мандрівної капели «Дніпросоюзу».

Кореспондентом капели був письменник Степан Васильченко. Але є в його щоденнику записи, зроблені рукою Яструбецького. Як адміністратор, він мав право робити свої нотатки. Писав їх зазвичай на полях. Пані Семенко спершу не могла зрозуміти, хто ще доповнював записи. Аж поки не співставила почерк...

Фото автора.

На рідне Поділля Г. Яструбецький вирушив у лютому 1921 року, а повернувся до Києва у травні того самого року. «Це була вельми важка і небезпечна подорож», — написав він у своєму щоденнику. Крім нього, такі само мандати на збирання матеріалів комітет вшанування пам'яті Леонтовича видав ще двом дослідникам. Але найбільше матеріалів привіз Г. Яструбецький.

Найперше дослідник поїхав у село Марківку, що в Теплицькому районі на Вінниччині, до батька композитора. Хотів із перших уст довідатися, що ж трапилося того січневого дня з його сином. Ось що розповів батько. У суботу, 9 січня 1921 року, Микола Леонтович був у Тульчині. На прохання сестри Вікторії він поклав на ноти «Заповіт» Шевченка.

Під вечір, у той же день, приїхав кіньми в Марківку. Ще не встигли обмінятися новинами, як на подвір'я в'їхала підвода. «Була шоста година вечора по сонцю» — так дослівно записано в щоденнику. І далі: «До хати зайшов молодий, 22—23-х років, середнього зросту чоловік. Темний блондин, без вусів і бороди. Руки мав холені з довгими пальцями. Гарно вбраний. Пальто з каракулевим коміром. На голові кепка. Розмова російська, солдатська. Попросився переночувати».

Якби ж Леонтовичі знали, що дають нічліг убивці...

Прибулий казав, що в Марківці має багато діла. Що він чекіст — (інформатор). Проводить боротьбу з місцевим бандитизмом. Пропонував роздивитися документи з печатками Гайсинської ЧК. Особливо пропонував це зробити Миколі Дмитровичу. А документів була «гора». Леонтович роздивився їх і, повертаючи власникові, сказав: «Із такими документами небезпечно будь-де ночувати». Непроханий гість сказав, що його прізвище Гріщенко. Як був зазначений він у документах, ніхто не відає, бо Микола Дмитрович єдиний, хто роздивлявся документи, нікому нічого не говорив з цього приводу.

Моя співрозмовниця, Лариса Семенко, нагадує, що батько Леонтовича був священиком. Помешкання панотця вважалося безпечнішим у порівнянні з житлом інших селян. Саме цим мотивував Гріщенко вибір місця для ночівлі.

...Звук пострілу розбудив отця. Була 7.30 ранку. На ліжку під вікном сидів напівзігнутим Леонтович і зляканим голосом допитувався: «Що це, вибух?» Промовивши ці слова, впав на подушку. Над його ліжком стояв Гріщенко. Він був босий, в одній білизні. В руках тримав зброю, викидаючи стріляну гільзу.

Удома ще були сестра композитора Вікторія і донька Галина. Їм, як і батькові композитора, незваний гість зв'язав руки.

Він одягнув на себе напівкожушок, який носив батько Леонтовича. Дуже лаявся брудними словами. Вимагав грошей. На очах у всіх витрушував все з гаманця Миколи Дмитровича. Забрав 5000 карбованців різною валютою. Все поперекидав у будинку. Шукав речі. І з речами вийшов за поріг хати.

У цей час Леонтович лежав нерухомо з розплющеними очима. На ліжку й на підлозі була калюжа крові. На крик панотця прибіг учитель, інші люди. Вони розв'язали руки Леонтовичам, наклали пов'язку на рану потерпілого, яка була з правого боку. Рвана рана. Леонтович ще встиг сказати: «Тату, я помираю». Була восьма година ранку, неділя, 10 січня 1921 року. Лікар прибув, коли Леонтович був уже мертвий.

12 січня, коли ховали композитора, у Марківці мела дуже сильна завірюха.

Незважаючи на детальну розповідь про трагедію, що розігралася в будинку Леонтовичів, історія вбивства композитора все одно таїть у собі чимало загадкового. Лариса Семенко каже, що газети того часу писали про різні версії. Йшлося про те, що композитор загинув від рук білогвардійця, петлюрівця, чекіста. Хто насправді був той самий Гріщенко, дотепер не встановлено.

У щоденнику Яструбецького є ще один епізод, записаний з уст учителя з Марківки Арсена Сорочинського. Майор міліції з Теплика Волков розповів учителю, що між міліціонерами і Гріщенком була перестрілка, що Гріщенко скоїв ще декілька крадіжок і стріляв у людей. Його зарубав лопатою селянин в одному з сіл Теплицького району. За іншими версіями, каже пані Лариса, той самий Гріщенко загинув під час перестрілки з міліцією.

Крім спогадів очевидців, Г. Яструбецький привіз до Києва ноти і тексти, написані Леонтовичем. Навіть узяв із собою пов'язку, яку накладали на рану. Схематично наніс на папір план хати батька Леонтовича. Всі ці документи і речі зберігалися в музеї Музичного товариства Леонтовича. Це була найбільша організація того часу, яка опікувалася розвитком музики. У 1930-х роках, коли тривали репресії, музей закрили і частина матеріалів опинилася в приватних руках.

Про існування щоденника Яструбецького Л. Семенко довідалася під час акції «Подаруй музею експонат». Колекціонер Юрій Шилін передав низку документів і фотографій, пов'язаних із родиною Мелетицьких. Володимир Романович Мелетицький наприкінці XIX — початку XX століття організовував на Поділлі хори. Його дружина товаришувала з дружиною Карпенка-Карого. Жили Мелетицькі в Погребищі, а потім роз'їхалися у Київ і Вінницю. Так дослідниця вийшла на дочку Мелетицького — Ірину Володимирівну Бондаренко. Це в її родині зберігався щоденник Яструбецького. Вона ж повідомила про існування ще одного щоденника — Степана Васильченка. Уточнила, в кого він. У Києві мешкає внук Гната Яструбецького — Георгій. Він передав щоденник нашому музею. А переконала його зробити це пані Ірина. На той час не було відомо, хто автор щоденника. Дослідниця це встановила пізніше, коли співставила почерк у щоденнику із записами, зробленими власноруч Степаном Васильченком.

Чи є інші документальні підтвердження, пов'язані зі смертю композитора? «В нашому музеї немає, — каже Лариса Семенко. — В обласному архіві зберігається міліцейський текст повідомлення про вбивство, а також називається прізвище вбивці. Оце все, що ми мали дотепер».

Унікальним є інший щоденник — Степана Васильченка. Письменник під час подорожі з першою капелою «Дніпросоюзу» вів два щоденники, уточнила співрозмовниця. В одному нотував детально всі подробиці, в іншому викладав враження схематично. Так ось, відтепер «повний» щоденник Степана Васильченка зберігається в місті над Бугом.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: Лариса Семенко.

■ **ВІСТІ З ДОНЕЧЧИНИ**

Погляд у 2011 рік

Програму соціально-економічного розвитку Донецької області на 2007—2011 роки прийняла сесія обласної ради. У програмі визначено низку інвестиційних проектів, які передбачають державне фінансування і спрямовуються на будівництво та модернізацію інфраструктури, що підвищить інвестиційну привабливість окремих населених пунктів та області в цілому. Передбачається також будівництво закладів освіти, культури, охорони здоров'я, спорту тощо.

Найбільші обсяги інвестицій спрямовуються на реконструкцію, розширення та технічне переоснащення комунального підприємства Міжнародний аеропорт «Донецьк», будівництво першої черги Донецького метрополітену, комплексну модернізацію та реконструкцію каналу Сіверський Донець—Донбас, реконструкцію та будівництво автошляхів, а також будівництво другої та третьої черги нового блоку державного підприємства Вугільна компанія «Краснолиманська».

Програма передбачає будівництво нового приміщення обласного Художнього музею, оновлення спортивних споруд у Донецьку та Маріуполі, оптимізацію теплопостачання шахтарських міст і селищ, будівництво та реконструкцію об'єктів соціально-культурного призначення. Загальний обсяг асигнувань, які передбачаються на реалізацію інвестиційних проектів протягом п'яти років, становить понад 15 мільярдів гривень. Із них близько 7 мільярдів гривень, як очікується, буде виділено з державного бюджету, ще стільки ж — суб'єктами господарювання всіх форм власності. Місцеві бюджети «розщедряться» на 0,4 мільярда гривень.

Як передбачають автори програми, завдяки виконанню запланованих заходів обсяг виробництва промислової продукції щороку збільшуватиметься на 4 відсотки, а валової продукції сільського господарства — на 15 відсотків. Питома вага продукції, яка відповідає міжнародним стандартам, збільшиться до 65 відсотків. При цьому середньомісячна зарплата в області досягне 2100 гривень.

Ліна КУЩ.

*** СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА * СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА * СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА * СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА ***

Що треба для сімейного щастя? Квартира!

За весь період діяльності Луганського управління Державного фонду сприяння молодіжному житловому будівництву свої квартирні проблеми вирішило близько 1170 молодих сімей регіону. Багато це чи мало?

Якщо розглянути загальну кількість молодих сімей, яким потрібна власна квартира, щоб, в одному разі, не бути тягарем для своїх батьків, а в другому — не віддавати до 70% сімейного бюджету за найману «квадратуру», то назване число зовсім невелике. І в той же час це непоганий результат, якщо врахувати, на жаль, ще досить низький рівень державної допомоги такій соціальній групі населення, як молодь. У всякому разі, 1167 сімей сьогодні знято з квартирного обліку, вони мають власний куток, тому сміливо розплановують своє подальше подружнє життя.

Допомогли в цьому пільгові довготермінові кредити та часткова компенсація відсоткової ставки кредитів комерційних банків. Саме у цих двох головних напрямах і працює Луганське регіональне управління фонду. Зокрема, за рахунок пільгових кредитів, наданих фондом, в експлуатацію введено 20,9 тис. кв. м житла, а для реалізації державної та обласної програм з молодіжного будівництва із бюджетів різних рівнів було залучено 42,87 млн. грн.

У сприянні молодіжному будівництву Луганщина завжди була однією з перших в Україні, починаючи з 1997 року, і сьогодні вже накопичила неабиякий досвід. Щоправда, протягом десяти років доводилося переживати періоди, коли цей рух опинявся перед загрозою: бути чи не бути? Внаслідок політичних змін у країні інтерес до молодіжної житлової проблеми з боку влади зникав — отже, припинялось і фінансування програм. У поточному році ситуація змінюється на краще. Зокрема, Державний фонд сприяння молодіжному житловому будівництву планує збільшити фінансування свого проекту в Луганську до 60 млн. грн., що дасть можливість збудувати квартири для 350—400 сімей регіону. Кілька десятків подружжів можуть отримати своє житло вже в цьому році.

В районі Гостра Могила обласного центру на земельній ділянці площею 4,5 га за рахунок пільгових державних кредитів нині здійснюється будівництво багатосекційного житлового будинку для молоді. Вже є два поверхи. Це соціальне житло, тому дорогих оздоблювальних матеріалів не передбачає. Власники квартир самі будуть встановлювати сантехніку, стелити підлогу до вподоби і таке інше. Вважається, що 83 квадратні метри житлової площі цілком влаштує сім'ю з трьох осіб і дасть перспективу мати ще мінімум одну дитину.

Керівник Державного фонду сприяння молодіжному житловому будівництву Валерій Омельчук, який побував у Луганську й перевірив хід будівництва на Гострій Могилі, повідомив, що сьогодні розробляється ще один напрям діяльності фонду та його регіональних підрозділів. Це надання пільгових довгострокових кредитів на будівництво або реконструкцію і придбання житла педагогічним та науково-педагогічним працівникам, причому незалежно від їхнього віку. Ця новина додала оптимізму молодим сім'ям учителів. У всякому разі десятки з них зможуть покращити свої житлові умови. З Луганським міськвиконкомом вже є домовленість про виділення під молодіжне будівництво 50 га землі. Проект забезпечення житлом педагогів, за словами Валерія Омельчука, буде реалізуватись вже у червні.

Алла АНТІПОВА.

Рукописну книгу пам'яті «Слава солдатська» створили на Вінниччині. Ініціював її історик села Ковалівка Немирівського району Анатолій Черниш. Із своїми юними помічниками — місцевими школярами — вони встановили прізвища всіх солдатів, які загинули під час визволення району, записали спогади ветеранів. Нині пошуковці Ковалівської школи збирають спогади солдатських удів. Їх у селі 280, ***передає вінницький кореспонджент Віктор СКРИПНИК***

Останній герой

83-річний Михайло Семенович Сінько — єдиний на Рівненщині Герой Радянського Союзу, живе самотньо, до влади ні за чим не ходить і залишається «безпартійним комуністом»

Лейтенанту Михайлу Сінько, котрий після навчання (спершу в Харківському авіатехнічному училищі, а затим в артилерійському винищувально-протитанковому) був призначений командиром взводу 567-го винищувально-протитанкового артилерійського полку, довелося у свої дев'ятнадцять не лише мужньо зносити всі жахливі випробування війни, а й керувати двома десятками таких самих безвусих недосвідчених юнаків.

Перший бій лейтенант Сінько прийняв у пеклі Курської дуги. Тривав він цілий день. Завданням взводу було відвоювати станцію Дерюгіно. Впоралися. Вдалося підбити два німецькі танки і ворожий бронепоїзд, що хотів «проскочити» станцію. Де у нього, недосвідченого хлопця, бралися сили, щоб вистояти, дотепер не знає. Через багато десятиліть не стихає і біль від перших втрат — називаючи прізвища й імена трьох юнаків, котрі тоді полягли, 83-річний Герой Радянського Союзу ледь стримує сльози.

Скільки потому було втрат, кривавих боїв, і не злічити. За участь у зимовому наступі 1942—1943 років Михайлу Сіньку було присвоєно чергове офіцерське звання — старший лейтенант, нагороджено орденом Червоної Зірки і призначено командиром батареї. Форсування Дніпра, визволення Київської, Чернігівської, Гомельської областей, північних районів Рівненщини, зокрема міста Сарни і села Висоцьк... А далі — волинські міста і... Вісла!

— Було це 30 червня 1944 року. Моя батарея — в першому ешелоні, як завжди, разом із піхотою, — згадує Михайло Семенович. — Форсування розпочалося о 4-й ранку. Гармати приладнали на поромах і на них переправили на другий берег. Форсували легко, майже без втрат. Уже незабаром піхотний батальйон захопив плацдарм кілометрів два вглиб. Проте це був лише початок. І ми знали це. Плацдарм потрібно було ще втримати. До 10-ї години ворог зібрався з силами — на нас було кинуто танки, піхоту, згодом підключилася ворожа авіація. Жахливий бій тривав чотири дні. Все навколо було у двох кольорах: чорне задимлене небо, чорна випотрошена земля, червоні вогневі спалахи, червона... кров. Танки гусеницями чавлять людей, раз по раз тіла загиблих від вибухів злітають догори... Ця картина, — зізнався ветеран, — багато років тривожила сни. Так було під час майже кожного бою. Проте той, на березі Вісли, був особливим. Із 76 бійців батальйону в строю залишилося тільки шістнадцять.

Михайлу Сінько доводилося не лише керувати боєм, а й самому ставати до прицілу. Батарея не пропустила жодного ворожого танка, знищила сім самохідних артилерійських установок. Якби ж не авіація... Змушені були відступати.

— На третій день, коли ми були близькі до повної поразки, із командиром піхотного панцерного батальйону особисто говорив Жуков. Наказав протриматися годину, — розповідає Михайло Семенович. — Ми зробили це. І справді, вже за годину на підмогу прийшла мотострілецька дивізія, яка блискавично перетнула Віслу на плаваючих автомобілях — «амфібіях», і захопила плацдарм десь вісім кілометрів углиб.

За це форсування Михайлу Сінньку та ще трьом членам його батальйону було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Нагороду вручав сам Жуков. Будучи тяжко пораненим, деякий час потому Михайло Сінько лікувався у госпіталі, де зустрів свою майбутню дружину Поліну. Молоденька красуня-медсестра виходила хлопця. Щоправда, війна одразу розлучила закоханих, проте у мирний час доля несподівано знову звела Михайла і Поліну. Вже назавжди...

Перемогу Михайло Сінько зустрів у Берліні. Викарбував свій підпис і на рейхстазі. Зробити це було непросто, адже споруда мармурова — скористався вольфрамовим стержнем снаряда.

— То, — пригадує ветеран, — був найнезабутніший день у житті. Свята у звичному розумінні, звісно, ніхто не готував. Солдатські сльози, обійми, шалена стрілянина...

Крім Золотої Зірки Героя Радянського Союзу, Михайло Сінько має ще чимало нагород — два ордени Червоної Зірки, ордени Вітчизняної війни I ступеня, Олександра Невського, Богдана Хмельницького та 26 медалей. Тричі був тяжко поранений. А випадків, коли, перев'язавши поранену ногу чи руку, далі йшов у бій, і не злічити. У мирний час теж не розлучався з військовою професією. Служив у Прикарпатському військовому окрузі, потім був начальником ракетних військ і артилерії 15-ї дивізії у Володимирі-Волинському, звідки і демобілізувався.

Єдиний на Рівненщині Герой Радянського Союзу на заслуженому відпочинку. Живе самотньо. Дружина померла, а донька далеко — у Москві. У 83 роки добрим здоров'ям, зрозуміло, вже не може похвалитися, та й бойові рани даються взнаки. Проте раду собі поки що дає: і прибирає, і пере, і їсти готує. Поза самообслуговуванням, як він це називає, часу вільного має вдосталь. Фронтовик бідкається, що читати вже не може — зір підводить. Тож залишаються телевізор, радіо, спілкування з друзями і... спогади.

Прикро ветеранові, що про ту вікопомну сторінку в історії, в яку він теж вписав свої рядки, нині молодь знає дуже мало. Розповісти про Велику Вітчизняну, каже, діти тепер можуть не більше, ніж діти його покоління про російсько-французьку війну 1812 року.

До влади Герой ні за чим не ходить. Влада, зі свого боку, теж, схоже, не особливо цікавиться долею заслуженої людини — згадують про нього лише на свята. Але він цим не переймається. Пенсія, мовить Михайло Семенович, пільги на проїзд та оплату комунальних послуг дають змогу придбати необхідні ліки, харчі та інше. Щоправда, зізнався, за законом має ще щороку одержувати путівки на санаторне лікування. Скористався цим правом останній раз 1990 року...

Світлана ТУБІНА, Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

На знімках: єдиний на Рівненщині Герой Радянського Союзу М. Сінько; зірка Героя Михайла Сінька (на знімку воєнних часів другий зліва) та його бойових побратимів засяяла через багато місяців після того, як за форсування Вісли вони були удостоєні цієї нагороди.

Фото Світлани ТУБІНОЇ та з домашнього альбому М. Сінька.

Вбігла у палату з криком:

Ольгу Артемівну Старченко війна застала на Донбасі, де батько працював шахтарем. Без матері вона зосталася у три роки. І досі не перестає дивуватися, як батько, щодня спускаючись під землю, сам, без дружини, міг давати раду чотирьом дітям. Коли німці захопили Донбас, усі, хто приїхав сюди на заробітки, намагалися повернутися у рідні краї. Тож і вони вирушили пішки у Таращу під Києвом. Тепер, каже Ольга Артемівна, мабуть, пропали б у дорозі, а тоді люди добріші були, ділилися останнім шматком хліба, останньою картоплиною.

Після визволення Таращі у школі розгорнули госпіталь. Удень старшокласники вчилися, ввечері відвідували курси медсестер. У березні 45-го Ольгу з однокласницями направили у розпорядження Львівського обкому комсомолу, а там сімнадцятирічних дівчаток послали на роботу в один із госпіталів, яких тоді багато було в місті. Війна черкнула її своїм крилом під самий кінець, але як! Бачити щодня стільки крові, людського горя, сліз... Вони практично не виходили з госпіталю, працювали цілодобово...

Мов сьогодні, перед очима День Перемоги. Вона саме чергувала, коли під ранок почула по радіо у сестринській довгождану звістку про капітуляцію Німеччини. Вбігла у палату, де лежали тяжкопоранені, з криком: «Хлопці! Перемога!» Вони вмить прокинулися. Що творилося! Милиці під стелю, попадали з ліжок. Сповзлися на середину палати: безрукі, безногі хлопчаки. Не мали чим обнятися, то стукалися чолом до чола, плакали, сміялися... Воістину, то було свято зі сльозами на очах.

Вона й сьогодні плаче, згадуючи ту мить, як плаче щоразу, коли чує пісню «День Победы». Закінчилася війна, треба було думати про майбутнє. Багато вчорашніх медсестричок вирішили вивчитися на лікарів. Вступила до медінституту й Ольга, але через якийсь час забрала документи. Зрозуміла, що медицина — не її. Стала студенткою педінституту. Згодом її та ще кількох дівчат викликали в обком комсомолу і запропонували перейти на заочне, мовляв, у селах не вистачає вчителів, будете працювати і вчитися. Так вона почала учителювати у Винниках під Львовом. Викладала мову і літературу, математику, фізкультуру, співи... Директор школи, старенька полька, також читала багато предметів. Учителів не вистачало. Але важливо, згадує Ольга Артемівна, що одразу після війни усіх дітей посадили за парти. Згодом її довантажили уроками у школі сусіднього села. Часи були неспокійні. Місцеве населення, як могло, оберігало своїх «професорок» (так називали тут учительок). Дуже часто, коли Ольга ввечері поверталася до Винників із сусіднього села, по дорозі її зустрічали батьки з дітьми, щоб провести додому. Вона дивувалася, мовляв, сама дорогу знає. А вони на те: «Не було що робити, пані професорко, то ми вийшли». Лише ставши старшою, змогла оцінити їхню турботу й доброту. Потім вчителювала у Радехові. Навколо ліси, її подругу поранили. Вчителів змушували підписувати людей на позику. А з кого взяти, коли навколо сама бідося. Багато людей хворіли на туберкульоз, діти босі, голодні... Вона намагалася довести у райкомі, що не кожна сім'я може заплатити до державної казни, та її особливо не слухали: дали цифру — виконуй. «Доводилося комбінувати, — згадує Ольга Артемівна. — Де зовсім злидні, тих обминала, а заможніших змушувала розкошелитися». Там, у Радехові, вийшла заміж за військового і помандрувала у світи.

Три роки Софія Лук'яненко відпрацювала у ставці Гітлера

На відміну від остарбайтерів, компенсації не отримала. Свої теж обманули її — «вкрали» чотири роки трудового стажу

■ ДОЛІ

Хату поставили удвох з мамою

Поряд з маленькою хатиною Софії Іванівни Лук'яненко у селі Стрижавка Вінницького району — зарості дерев. У ці дні тут голосно кує зозуля і заходяться щебетом соловейки. «Ото вже розійшлися! Видно, хочуть, щоб спасибі сказала. Є за що. Зозуля накувала мені тих років, як нікому. Дев'яносто буде нарік». Старенька на мить заслухалася соловейком: «Чуєте, як виспівує! Аж калина плаче». Раптом її лице спохмурніло. Голос притих: «А може, це він мого Вітю кличе...» Непрохана сльоза заблищала в кутику її привітних очей.

Вітя був у неї єдиною дитиною. Чотирнадцять років «тягнув газ в Уренгої». Хотів копійку заробити, хату нову поставити. Дружину і двох дочок забрав з собою. Але вони не змогли там довго бути. Повернулися назад. Тільки вже не в Стрижавку. Невістка повезла їх до своєї мами на Тернопільщину. Там дотепер усі живуть.

Син, як повернувся з Тюмені, побачив, що нічого у нього з дружиною не складається. Куди йти? До мами. Так і жили удвох. Мамі добре було. Мала до кого заговорити. Та й поміч яка! Син обмурував стару хату добротною білою цеглою. Заклав фундамент на нову оселю. Але на більше не стало сил. «Дуже його ноги боліли. То я вже так пильнувала за ним, помагала, як могла. Все одно не вберегла», — втирає сльозу старенька. Узимку 2005-го грип звалив з ніг маму й сина. «Я мусіла вставати, бо хто йому що подасть». Після ускладнення хвороби Віктора поклали до лікарні. А через чотири дні він помер.

З близької родини у бабці Соні, як її називають у селі, залишилася правнучка її рідної сестри. Вона навідується з Вінниці. Ось цього дня приїхала допомогти підготувати насіння картоплі. «Був у мене брат, його вбили на фронті, там і батько поклав голову, нема в живих і двох сестер, а онуки далеко, не наїздишся».

Найчастіше стареньку провідує соціальний працівник Стрижавської сільради Надія Іванівна Покамєстова. Води принесе, продукти з магазину. Минулої осені разом з чоловіком допомогли викопати картоплю. Надія Іванівна каже, що бабцю Соню люблять усі сусіди. Бо вона дуже добра. Тому до неї постійно хтось приходить. Один із сусідів вважає своїм обов'язком виорати город. Ніколи за роботу копійки не візьме.

Бабця була дуже працьовита. Вона й зараз не може без діла сидіти. Коли ми під'їжджали до її оселі, ще здалеку побачили, як старенька, зігнувшись, поле бур'ян біля воріт. «Це колись у мене в руках все горіло, а зараз...»

Хату, в якій живе Софія Іванівна, вона зводила удвох з мамою. До того вони жили разом у батьківській оселі. Але сестри подружилися, то тісно стало. От літом 1951-го мама з донькою взялися за роботу. «Очам страшно, а руки роблять. Мама сама намітила, де буде стояти хата. Тут колись був їхній город. На плечах носили вапно. З нього зробили фундамент. Так само і глину, добре що близько. Звечора мама замісить глину, а я рано встану, і перед тим, як іти на роботу, зліплю з 50 саманів. І так день у день. Три тисячі саманів пішло на стіни. Тільки верх, двері та вікна допоміг поставити швагер зі ще одним чоловіком, а все решту ми з мамою...»

Але сумно в хаті, як життя нема. Чи то воно у них на роду написано, що так сталося, бабця Соня не може пояснити. Коли її синові було лише два рочки, вона розлучилася з чоловіком. Так донині вікує одним-одна. І в сина сімейне щастя розбилося, як глечик. І чого то так?..

Нагадав би хтось німцям, як ми їхньому фюреру бункер будували

Уже в грудні 1941-го Соню з такими дівчатами, як вона, німці погнали на роботу в Михайлівку, це поряд з їхнім селом. Були там дівчата з інших навколишніх сіл. Тоді ще вони не знали, що німці задумали в лісі бункер будувати для «майне фюрер». Потім його назвали «Вервольф», у перекладі з німецької — вовче лігво.

До шлагбаума, що стояв на узліссі, їх приводив сільський староста. Переписував усіх і чекав, поки не з'явиться німець. Рівно о восьмій ранку шлагбаум відкривали, і вже інший провожатий супроводжував прибулих далі до місця роботи. Що робили?

— Канави копали для телефонного кабелю. Здирали кору із спиляних дерев, які потім використовували на будівництві. Річечку розчищали. Одного разу всмерть перелякалися. Під'їхали дві величезні машини. А німець каже: «Зараз вас повезуть у фатерланд». Ми в сльози. Одні почали кричати. Інші хотіли тікати. Але куди?! А він: «Шнель! Шнель!» Пхає у спину, щоб швидше забиралися в кузов. І зуби скалить». Довезли їх лише до Вінниці. На роботу на меблевий комбінат.

Навіть узимку дівчат приводили на будівництво. У таку пору розчищали сніг. Спочатку лопатами, а тоді мітлами. Було дуже холодно. Тому з нетерпінням чекали, коли в обід дадуть гарячий кандьор. Він нагадував чи то суп, чи то розсольник, каже співрозмовниця. Якщо є кусочок бараболі, то нема огірка. І навпаки: є огірок — нема бараболі. Не наїсишся, то хоч зігрієшся.

Туди, де копали бункер, їх не водили. Там працювали військовополонені. Бабця Соня каже, що вони були дуже голодні. Нас до них не підпускали. Але, бувало, їх вели недалеко від місця нашої роботи, то вони так просили їсти, і на словах, і очима благали.

Німців було багато. Вони часто прогулювалися лісом. Видно, що їм дуже подобається природа, чисте повітря. Підносили настрій грою на губних гармошках. І один з-перед одного вигукували: «Хайль, Гітлер!» Одного разу подруга Соні забралася на пеньок і собі підняла руку та й вигукнула: «Хайль, Сталін». Нібито не дуже голосно, а німчура, як з-під землі виринула. Що тут почалося! Дівчата в сльози, просилися. З переляку стали кричати «Сталін капут!» Ледве виплуталися з халепи.

«Русскій сольдат здєсь нікогда нє будєт!» — ці слова німці повторювали навіть тоді, коли радянські війська уже вели бої за Калинівку, недалеко від Михайлівки. Аж до самого березня 1944-го Соня з дівчатами день у день ходила на роботу на територію ставки «Вервольф». Щоправда, у деякі дні їх не допускали за шлагбаум. Чому, не пояснювали. Люди поміж собою говорили, що в цей час тут перебуває фюрер.

Мудра від природи баба Соня справедливо запитує, чому їх обійшли німецькі благодійники і не включили до списку тих самих остарбайтерів. Адже вони також працювали на Гітлера не з власної волі. І ризик був немалий. Кругом фашисти зі зброєю. Декого з дівчат 1926 року народження, які працювали на «Вервольфі», вивезли до Німеччини.

Ще більше їй образливо, що свої обдурили. Бабця каже, що в неї «вкрали» чотири роки колгоспного стажу. «Хіба я вже не годна порахувати, скільки років гнулася на колгоспному полі? Але зробили з мене дурну, то хай уже це буде на їхній совісті».

«Ніхто ваші руки не вилікує...»

Уже в 15 років Соня працювала в колгоспі. Жала жито-пшеницю. А як стала дужча, то серп змінила на косу. В колгоспі був комбайн, але по кутках поля треба було обкошувати хліба. А вони бували у зріст дівчини. Вилами подавала копи на фуру. 130 кіп за день — хіба ті руки залізні, щоб витримати таку важку роботу.

Руки у бабці Соні болять давно. Через те вона роботу в колгоспі покинула раніше, ніж хотілося б. 24 роки відробила і пішла на пенсію. А їй, каже, записали тільки 20 років стажу. Неграмотній важко було з'ясувати, чому так погано порахували колгоспні бухгалтери. Син ходив добиватися, і в район їздив, але нічого не добився. «Що кому скажеш... Вони навіть не вчитують того, що хтось косою тягнув, серпом жав, а хтось лиш віником махав — усім однаково платять».

Скільки вже по лікарях виходила... Один з них відверто сказав: «Ніхто вам уже їх не вилікує». А тепер нема сил в лікарню йти. «Та й на таких, як я, там дивитися не хочуть».

Про болячки бабця Соня забуває, коли включає телевізор. Як на гріх, він поламався. Може, якось стягнеться на новий. «Хоч би новості подивитися».

Голосувати буде обов'язково. Якщо принесуть додому бюлетень. На останніх виборах чекала-чекала, але так ніхто і не прийшов. Попри літа, у Софії Іванівни світла пам'ять і дуже гарна мова. Без запинки нагадала слова деяких пісень її молодості.

«Літа мої молодії,
Моя юна врода,
Вас розвіяв буйний вітер,
І забрала вода».

І знов заблищала сльоза. «Як була молода, на роботу ходила, поміж людьми весь час. Весело. Жолудок марш грає, а ми співаєм. На роботу йдем — співаєм, в обід — як на сцені, і ввечері так само. І танцювали не так, як тепер». — «А як?» — «Вежліво, красиво. А тепер помахають руками, як ворона крильми — і всьо». Ет, «пройшли літа молоді, за мене забули».

Хотілося бодай чимось зігріти добре серце цієї привітної бабусі. Я пообіцяв Софії Іванівні спробувати з'ясувати, чому у неї «вкрали» частину трудового стажу. Вона аж просвітліла від такого вияву уваги.

«Приїжджайте ще соловейка послухати», — кілька разів повторила на прощання.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: від важкої праці та через хворобу руки у бабці Соні стали схожі на покручі.

Фото автора.

«Хлопці! Перемога!»

Єдину доньку народила на Уралі. Викладала математику. Вчила доньку і старшого онука, тож вдома також часто кликали її не мамою і бабусею, а Ольгою Артемівною. Згодом доля знову закинула в Західну Україну.

У Тернополі для Ольги Артемівни пролунав пенсійний дзвіночок. Пригадує той день. У школі поряд з їхнім домом — свято першого дзвоника, а вона накрила голову подушкою і ридає. Сказала собі: «У школу більше не піду. Діти повинні бачити молоді обличчя педагогів». Але довго без них не витримала. Влітку попросилася вихователькою у піонерський табір. Кілька років возила дітей з Тернополя на відпочинок аж у Краснодарський край. І такі ігри затівала, такі розваги вигадувала, що ніхто б не подумав, що вона пенсіонерка.

І нині Ользі Артемівні Старченко нізащо не даси її років. Завжди зі смаком одягнута, з гарною зачіскою, завжди енергійна й оптимістична, ладна будь-якої миті зірватися людям на допомогу. А дбати їй є про кого. Маю на увазі не лише доньку, чотирьох онуків і трьох правнуків, яких вона дуже любить. Під її крилом — більш як 47 тисяч ветеранів війни і праці Тернополя, адже вона очолює міську ветеранську організацію. Щодня, коли йде на роботу, по ній можна звіряти годинник. Знаю це добре, бо живемо в одному будинку. І крутиться весь день, мов білка у колесі. «Кожен день когось хоронимо, — каже Ольга Артемівна. — Все менше ветеранів війни. Вмирають не лише від старості і болячок, а й від байдужості влади, черствості рідних. Мораль дуже підупала. Діти, онуки часто знущаються зі старих людей, виживають із квартир, віднімають пенсію. Намагаюся достукатися до совісті кривдників, але це не завжди виходить. Навіть у війну, коли стільки навколо було лиха, люди були добрішими».

Не забуває Ольга Артемівна про основне своє покликання. Як голова обласної організації Всеукраїнського союзу жінок-трудівниць «За майбутнє дітей України», опікується сиротами, дітьми з багатодітних родин. Якось довідалася, що мати сімох дітей через вічні нестатки мало не наклала на себе руки. Поспішила на допомогу. Відтоді їхня жіноча організація вже кілька років забезпечує родину одягом, зошитами. Матір сімейства відправили на Всеукраїнський з'їзд багатодітних матерів. Кілька разів на рік активістки цієї організації виїздять у села, відвідують багатодітні родини, роздають шкільне приладдя, одяг, мийні засоби. Усе збирають самі, залучають спонсорів. «Чимало багатодітних родин бідує, — каже Ольга Артемівна. — Держава недостатньо про них дбає, але часто діти додатково страждають через алкоголізм батьків». Щовесни для дітей із багатодітних родин вона влаштовує огляд талантів. Без нагороди не повертається жоден учасник. А найкращі юні таланти їдуть змагатися на Всеукраїнський конкурс. Треба бачити, як тішиться Ольга Артемівна, якщо хтось з «її» дітей перемагає!

У наш прагматичний вік мало хто робить добро просто так, за покликанням душі, не розраховуючи на жодні дивіденди. Ті, хто пройшов війну, не перестають дивувати нас щедрістю свого серця, теплотою, життєвою мудрістю, енергією. Черпаймо ж із цієї криниці, поки вона ще остаточно не зміліла...

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Фото автора.

Мал. Жоржа ШАНАЄВА.

■ **ФОТОФАКТ**

Ветерани Великої Вітчизняної війни з міста Путивля, що на Сумщині, Сергій Тахтай (ліворуч***) був сапером, а його друг Павло Блінов служив у піхоті. Останній перед перемогою рік воювали в сусідніх частинах. У 1945-му в Угорщині Павло Блінов був поранений і попросив свого друга в Берліні на будівлі рейхстагу написати: «Привіт із Путивля. Ми перемогли».***

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Але ж нам уже за 80!

Зовсім скоро шістдесят п'ята річниця Дня Перемоги. Усім нам, хто підписав це звернення, вже за 80. З кожним роком нас залишається дедалі менше. Настане час, коли не залишиться жодного живого свідка тих грізних 1418 днів і ночей.

І, звичайно, решту життя ми хочемо провести в гідних переможців умовах. На жаль, усі палкі обіцянки керівників різних рангів, виголошені на нашу адресу під час святкових застіль, одразу забуваються...

Але ж у деяких інвалідів Великої Вітчизняної війни досі немає гідного житла, яке вони по праву заслужили. Багато хто одержує мізерну пенсію, живе без телефону.

Є інваліди, котрі вже не піднімаються з ліжка, а тому змушені купувати дорогі ліки і, як стало заведено, сплачувати за виклик «швидкої допомоги». Відсутній постійний медичний патронаж з боку районних і селищних медичних установ.

Створені Ради ветеранів і інвалідів війни при ЖЕКах, районних адміністраціях і сільських радах бездіють. Інвалідами ніхто не займається, і навіть Всеукраїнська організація з її відгалуженнями.

Гроші, про які ми чуємо із засобів масової інформації, нібито передбачені державним бюджетом для полегшення життя інвалідів Великої Вітчизняної війни, кудись безслідно зникають.

Численні звернення на адресу керівників міста та області про допомоги, залишаються без уваги. Ми навіть не можемо знайти фінанси для видання книжки спогадів ще живих учасників бойових дій.

Чи не час звернути увагу на колишніх захисників Батьківщини, котрі переступили 80-річний рубіж, особливо, на тих, хто вже не встає з ліжка. Знайти для них кошти на підвищення пенсій, забезпечити мобільними телефонами, звільнити від «біганини» по довідки.

Комітету Верховної Ради у справах пенсіонерів, ветеранів і інвалідів, який очолює Петро Цибенко, непогано б скликати нараду обласних і районних голів Рад ветеранів ВВВ з обміну досвідом роботи.

Вважаємо, що вже час повернути наші заощадження, котрі ми збирали роками, щоб у старості не бідувати. Гадаємо, що, повернувши гроші 80-літнім інвалідам ВВВ, інфляція в країні не настане — адже нас залишилося зовсім небагато.

Інваліди Великої Вітчизняної війни І групи:
В. ПРОКОПЕНКО,
учасник оборони Києва і Сталінграда;
А. НІКІТІН,
учасник взяття Кенігсберга;
Е. НЕСВЯЩЕНКО,
учасник взяття Берліна.

Одеса.

«Учасник бойових дій» — той, хто брав участь у боях?..

Мені 86-й рік, і кожної річниці Перемоги я — учасник війни (по-старому — учасник трудового фронту) почуваюся скривдженим.

У 1944 році я служив у полку, котрий переганяв літаки. Тільки на фронт я перегнав їх 27 штук, а на близькі аеродроми — не менш як півсотні. За перші 15 безаварійно перегнаних літаків нагороджений медаллю «За бойові заслуги». За бойові, а не трудові!

Складали літаки в Харкові на аеродромі Сокольники. Спочатку вони були не зовсім відрегульовані, тому з технічних причин, а також через метеорологічні умови траплялися втрати і літаків, і льотчиків. Треба врахувати і те, що в Новосибірську запчастини виготовляли робочі кадри, яким треба було підставляти ящики під ноги...

Про непродумані закони і постанови про учасників бойових дій і учасників війни декілька прикладів.

Мій «однокашник» по аеродрому й авіашколі служив у районі Архангельська. Майже поруч з їхнім аеродромом базувався інший такий само полк. На відбиття нальоту противника вилітали і ті, й ті. Але їхній полк вважається учасниками трудового фронту, а другий —учасниками бойових дій. А усе через те, що той полк входив у Карельський фронт, а цей, де служив мій товариш, належав до протиповітряної оборони країни.

Наш полк базувався переважно на аеродромі Рогань, переганяли літаки Як-9, ми були підпорядковані Москві. Цікаво, що й у Лебедині був теж перегінний полк, котрий уже входив у 1-й Український фронт. І ті, хто в ньому служив, — учасники бойових дій.

Після звільнення з армії я 23 роки працював викладачем у Кіровоградському льотно-штурманському училищі. Так наді мною іноді жартували, мовляв, ти переганяв літаки на фронт, а дехто дрова для кухні пиляв при якомусь штабі Воронезького фронту, живого німця не бачив, але має статус учасника бойових дій, і льотне училище після війни закінчив.

Або інший приклад. Після визволення Луганська один із моїх співробітників був призваний до армії польовим військкоматом фронту. На другий день його відправили в штурманське училище, яке він закінчив після війни. Але через те, що був зафіксований у складі фронту, вважається учасником бойових дій.

Знаю медсестру, котра всім набридла своїми вимогами уваги, допомоги і пільг як учасник бойових дій. А працювала вона в госпіталі, котрий зазвичай був розташований за 200—300 км від лінії фронту. Вона і боїв не бачила, і голоду, і поневірянь, як люди в глибокому тилу, не знала. Але ж були такі медсестри і санітарки, які перебували на передовій. Вони йшли вслід за тими, хто в атакував, надавали першу допомогу пораненим і на собі виносили солдатів з поля бою. А почесті й тим, і тим чомусь однакові.

Микола ШАПОВАЛОВ.

Кіровоград.

Від блокадників Ленінграда, яких українці повернули до життя

Передплачую «Голос України» від дня його заснування. Через улюблену газету від імені моїх друзів, колишніх блокадників Ленінграда, хочу подякувати дорогим українцям за те, що повернули нас до життя. А щоб стала зрозумілою вся суть і щирість моїх слів, дозволю собі розповісти про блокаду міста.

До війни я жила в Ленінграді, навчалася в школі, але, як чорний вихор, налетіли фашисти й оточили наше місто зусібіч. Вони бомбили будинки, стріляли з артилерійських і далекобійних гармат, у квартирах усе ходуном ходило, здавалося, що здригаються земля і небо...

Для захисту міста, разом з військовими, створювалося і народне ополчення. Старших мобілізували, а ми, підлітки, виховані в патріотичному дусі, йшли добровольцями і виконували різні доручення від штабу.

В один із блокадних днів ділянка землі, на якій були розташовані основні склади з продуктами харчування для населення, потрапила під сильне бомбардування. Все було висаджено і змішано із землею — згарище моторошне. Транспорт, який посилали на порятунок хоча б чогось їстівного, з палаючого пекла не повертався. Продуктів, яких залишилося, для тримільйонного населення міста було вкрай мало. Їх видавали по картках, але з кожним днем порції ставали дедалі менші. Норма дійшла до 125 грамів хліба, маленького шматочка з півдолоні, на цілий день. І люди, щоб надовше зберегти відчуття їжі, зрізали скоринку, заливали її водою і їли «юшку», а м'якуш хліба розсмоктували, як цукерку.

Коли хтось із членів родини виходив у магазин, з ним прощалися, тому що не було впевненості, що він повернеться живий чи застане своїх близьких живими. А бомбування й обстріли не припинялися.

З наближенням зими місто сковували голод і холод, але люди не здавалися. Щоб хоч якось обігрітися, вони споруджували маленькі залізні грубки, труби яких направляли в кватирки. У цих грубках спалювали все, що могло горіти, аж до книжок і меблів. І все-таки тепла не вистачало...

Жах блокадної зими важко описати словами. Люди помирали тисячами, їхні трупи лежали на дорогах, біля будинків, на сходах. У кожній квартирі чулися стогін і плач. Помирали батьки, залишаючи заледве живих дітей, помирали діти при ледве живих батьках. Я тієї зими втратила маму і бабусю.

По кілька днів живі перебували в одних приміщеннях з мертвими. Похоронні бригади не встигали вивозити трупи, тому що вони лежали всюди. Коли доходила черга, мертві тіла загортали в простирадло і складали на вантажівку, як штабелі дров, потім везли в братські могили.

Маленьких дітей, що залишалися без батьків, забирали в дитячий будинок. У ньому була і моя сестричка. Наші солдати, ризикуючи своїм життям, під безупинним обстрілом, часом поповзом по льоду Ладозького озера доставляли що могли з їстівного, щоб хоч якось підгодувати вихованців дитбудинку.

Наближалася весна, танув сніг, і ті, хто залишився в живих, виповзали на вулицю і збирали все, що можна було жувати: опале листя, засохлі рослини, траву, кору дерев...

Вийшов наказ прорвати блокаду Ленінграда і вивезти дітей, що залишилися в живих. Нас, підлітків, котрі брали участь у захисті міста, для евакуації приєднали до дитбудинку. А я вже була приречена на смерть, лежала опухла від голоду, підморожені рани і пальці на ногах гноїлися.

Нарешті настав довгоочікуваний день евакуації. Щоб переправити на інший берег, нас повантажили на пароплав. Незважаючи на постійне оповіщення про перевезення дітей, фашистські літаки закидали нас бомбами. Радянські винищувачі, розганяючи німецьку зграю, вели активні повітряні бої. Але німецькі бомби не припиняли летіти, вони розривалися буквально поруч, створюючи величезні хвилі. Пароплав нахилявся, діти падали й одержували травми — навколо гриміли вибухи, стояли стогін і плач...

І все-таки ми не загинули!

Так склалося, що разом з багатьма дітьми я опинилася в Україні. Люди, котрі зустрічали нас, голосно плакали, примовляючи: «Боже, Боже, вони живі!». А ми мали вигляд скелетів, обтягнутих шкірою, в яких ледь жевріло життя. І ви, дорогі українці, у той важкий воєнний час ділилися з нами усім, що мали. Насамперед повернули нас до життя, допомогли знайти родину, набути спеціальності.

Уже дорослих доля розкидала нас по різних селах, містах і навіть країнах. Але в кожному листі, під час кожної зустрічі діти-блокадники згадують Україну, добрих безкорисливих українців і шлють вам, дорогі, щиру подяку і низький уклін за наші врятовані життя. Бажаємо вам міцного здоров'я, добра і щастя! І закликаємо вас, люди добрі, бережіть мир і дружбу між усіма національностями, не піддавайтеся на жодні провокації! Щоб молоде покоління ніколи не пізнало війни! Миру, дружби, процвітання дорогій Україні, що стала для нас, врятованих дітей, другою Батьківщиною!

Ніна ДЕРКАЧ,
ветеран Великої Вітчизняної війни і праці.

Немішаєве
Бородянського району
Київської області.

Пільги ми заслужили ціною свого здоров'я

Шановна редакціє газети «Голос України», пише вам колишній боєць, який прослужив з 30 січня 1942-го по 21 жовтня 1946 року. Почав війну з німцями, а закінчив з японцями.

Маю три поранення, одне — тяжке. А в «нагороду» отримав обмежений рух тазостегнового суглоба і, після контузії, хворобу Паркінсона (трясе як розтратника).

Служив я в сімох частинах. Після Сталінграда лежав у глибокому тилу — місті Семипалатинську. А потім був у Румунії, Угорщині, дійшов до Відня. Усе це коштувало великих зусиль, адже служив я всього-на-всього єфрейтором піхоти, тож бувало, що ледве живого виносили мене з передової. А дома матері навіть «похоронку» на мене вручили, та я все-таки вижив і був демобілізований через три поранення на підставі Указу Президії СРСР від 25 серпня 1945 року.

Опишу це все тому, що на війні зазвичай вбитих закопували, їм салютували і ставили дерев'яний обеліск, а поранених відправляли в тил. А нагороди одержували ті, хто залишився живий при частині (здебільшого працівники тилу й особи, котрі були далеко від передової), у них груди — «іконостас»: офіцерів обвішували орденами, а солдатам діставалися медалі.

Нещодавно прийнято закон про надання пільг тим, хто має особливі заслуги. От якби таким, як я, вручали хоча б ювілейні ордени Великої Вітчизняної війни, тоді, можливо, і ми мали б особливі заслуги. Наш уряд надав би ці пільги і нам. Адже залишилося нас стільки, що і на пальцях можна перелічити. А пільги ми заслужили ціною свого здоров'я і життя.

Віктор ДМИТРЮК,
інвалід Великої Вітчизняної війни І групи, колишній снайпер.

Слов'янськ
Донецької області.

Сторінку підготували Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА.

«Я прагнув свободи...»

Відомий білоруський і радянський письменник Василь Биков, котрий увійшов у літературу творами, що вражають правдою про другу світову війну, помер за три дні після свого 79-річчя — 22 червня 2003-го. Щоразу цей день нагадує про зустріч з ним, яку подарувала мені доля під час журналістського відрядження до Німеччини наприкінці 2000 року. Коли прочитала замітку в одній з тамтешніх газет, що він мешкає тут, то це відкриття здалося мені неймовірним: Биков — у самому «лігві» колишніх ворогів, про яких писав безкомпромісно та нещадно?!

Хто хотів чути — почув

На його воєнних творах виховувалося кілька поколінь громадян колишньої наддержави. У їх центрі — росіяни, білоруси, українці, представники багатонаціональної країни, яка колись називалася СРСР, і німці, котрі зійшлися на полі бою. Про війну Биков знає не з підручників: народження 1924-го, його призвали наступного року після її початку. Піхотинець, артилерист. Йому пощастило: він уцілів у бійні. Щоб потім розповісти нам про кровожерливість і жорстокість війни. Але й про те, що на ній виживала все-таки всеперемагаюча любов і людяність.

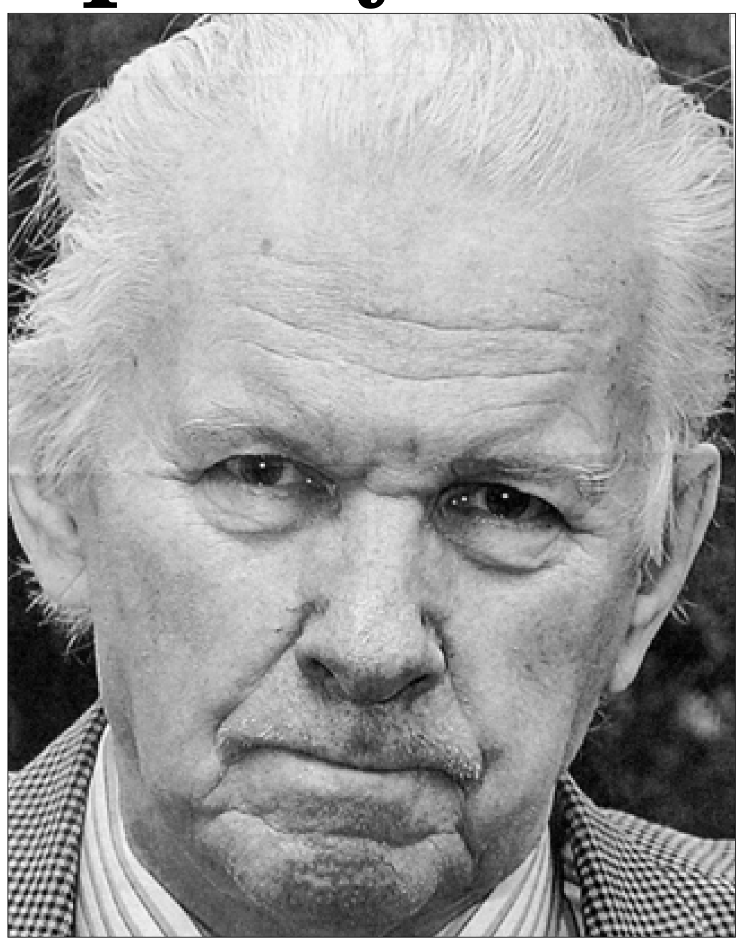
«Журавлиний крик», «Третя ракета», «Альпійська балада», «Сотников», «Обеліск», «Мертвим не боляче» — хто не читав цих повістей, не захоплювався високим духом людей, котрі потрапили в жерло війни? Здавалося б, письменник, який написав їх, мав би жити серед любові, поваги, захоплення його творчістю. Але система була на сторожі: після надрукування повісті «Мертвим не боляче», в якій письменник-фронтовик зобразив те, що бачив на власні очі: безжалісність командирів, безпощадність особливих відділів, героїзм солдата і недовіру до солдата, у центральних радянських газетах рецензенти звинуватили його в однобокому висвітленні війни, в очорненні народного подвигу. Ну й народ наш організовано «відреагував»: «Биков — брехун». А кому сподобається правда, яка принижує народ і у війні, і в мирі? Тим паче що ту страшну війну в СРСР заведено було облагороджувати міфами, а Биков їх руйнував. Утім, до 50-річчя письменника влада нагородила його Державною премією. За те саме, за що знищувала — щоб утримати непокірного на своєму рівні, вичавити з нього слова вдячності й тим принизити...

Така наука не минула намарне. Його військова проза стала філософською: Василь Биков відкриває внутрішньолюдську війну. Любов, страх, ненависть, обов'язок — ці почуття визначають стосунки фронтовиків, партизанів, поліцаїв. На війні він зобразив передовсім Людину, причини перемог і поразок бачив не в ідеологічній сфері, а в Дусі людському. Биков став пацифістом, а слава — світовою: його твори перекладалися і видавалися у багатьох країнах. Партія, щоб усе-таки зберегти «обличчя», присвоїла Бикову-письменнику звання Героя Соціалістичної Праці, а 1986 року Ленінську премію — вищих нагород тоді не було...

Деякі критики казали тоді, що таке визнання — не лише за видатні досягнення у галузі літератури, а й за лояльність до влади. Начебто вона заохотила його за те, що він не став білоруським Солженіциним, не розкрив безпричинність комуністичної системи, не розхитував її, не закопував її так, як закопував війну. «Комунізм, писав один з рецензентів, як перманентна війна з Людиною у доперебудовних творах Василя Бикова не прописаний, бо існував Биков-цензор, котрий поважав правила гри». З власного досвіду знаю, що це було чи не найбільше лихо для людей творчих, письменників, журналістів — мати власного цензора в голові. Але Биков не мовчав, він писав. А хто хотів чути — почув...

Любив Білорусь над усе

Письменник сприйняв перебудову, як довгоочікувану можливість змінити статус-кво держави, егоїстичний прокомуністичний шлях. З Горбачовим Биков пов'язував надії одержати свободу й для свого народу. Він — один з організаторів і активних учасників Білоруського народного фронту, котрий став опозицією прокомуністичним силам. Але сили були нерівні: «Піна на хвилі перебудови» — так писали тоді титуловані білоруські історики про діячів Фронту, передовсім про Бикова. «Вони їдять наш хліб», — докоряли робкори та сількори письменникам-опозиціонерам і Бикову так само. А білоруська опозиція, на жаль, забувши, що Биков — передовсім

письменник, почала втягувати його у свої не завжди достойні міжусобні війни. Він же продовжував писати. Але що глобальніше, то жорсткішою ставала до нього влада, передовсім її лідер — президент Лукашенко, які зрештою вижили письменника з його Білорусі, котру він любив над усе...

...Розшукати письменника було нескладно: у секретаріаті німецького Пен-клубу мені люб'язно надали його номер телефону, а сам Василь Володимирович, вислухавши мету візиту — підготувати інтерв'ю для одного з українських видань та німецької «Берлінер цайтунг», сказав: «Приїжджайте!».

40 хвилин електричкою від німецької столиці — і я в майже курортному Кьопеніку, де переважають старовинні вілли та сучасні котеджі. Серед гостроверхих ялин — невеликий затишний особняк, під самісіньким дахом якого Биков разом з дружиною орендував квартиру.

Він зустрів мене біля хвіртки. Піднімаючись красивими дерев'яними сходами, бачу на стіні велику афішу з його портретом, яка повідомляє про лекцію в Берлінському університеті. Биков трохи ніяково пояснює: «Господиня дому хотіла зробити мені приємність...».

Влаштовуємося у затишній кухні. Господар звично заварює міцнющу ароматну каву й розповідає про тодішню Білорусь. Таку, що не хотілося вірити, що всі ці страшні події відбувалися зовсім близько, в Білорусі, котру я знала й любила і котра завжди була мені близькою і зрозумілою. Події здавалися такими неймовірними, що були схожими на кіно про диктатуру в якійсь іншій, невідомій і далекій країні, а не в європейській. Але людина, котра про них розповідала, пережила їх сама...

Історія, сповнена парадоксів

Бикову було 75. Він ще не здогадувався про страшну хворобу, що вже підкрадалася до нього і за чотири роки забрала його від нас. А поки розповідав про все, що сталося з ним під час і після горбачовської перебудови. І хоч часом історія була трагічною, він не здавався нещасним. Навпаки — як у молодості сяяли волошкові очі, котрі не могли не привертати уваги до цього високого, хоч і в літах, але статного чоловіка. Він продовжував писати. З надією, що твори колись будуть надруковані й передовсім на батьківщині.

Кажу Бикову, котрий так багато писав про війну та німців, які у його творах — узагальнений образ агресора, що мені дуже важко уявити його тутешнім мешканцем. Письменник з гіркотою пояснює: «Будь-які умови тут кращі, ніж ті, що на батьківщині. Найголовніше, тут я знайшов спокій, нормальні умови для занять літературою. Тут, повертаючись увечері додому, не ризикую зустріти в темряві двох-трьох мордоворотів у камуфляжі. Вдячний моїм німецьким друзям і колегам, які посприяли, щоб я мав можливість мешкати тут. А щодо агресора, каже Биков, то й Німеччина за післявоєнний час стала іншою. У політику та економіку прийшла нова генерація. Нинішні німці —це все-таки не ті німці, з якими доводилося мати справу на полях кривавої війни. Це інші й дуже часто хороші люди, з ними легко й просто. А головне — нам немає про що сперечатися і немає чого ділити. Процеси демократизації в післявоєнний час благотворно вплинули на зміни в свідомості також і покоління, яке воювало. Для мене це було, може, найщасливішим відкриттям. А ще — у Німеччині в перекладі вийшло 20 моїх книжок, і мене тут знають як автора. Так, історія сповнена парадоксів, один з яких полягає в тому, що за післявоєнні роки багато моїх земляків, людей мого покоління — як би це сказати делікатніше — стали моїми ідейними опонентами, тоді як колишні супротивники стали друзями та однодумцями...»

Ніхто не хоче каятися

— Але є таке поняття: «Вина німецького народу». Як ви до нього ставитеся?

— Я багато про це думав і дійшов висновку, що народ, мабуть, не варто ні надто боготворити, ні звинувачувати. Народ — взагалі важкозрозуміле поняття. Є дуже цинічне визначення його одним з недавніх тиранів Мао Цзедуна: «Народ — це чистий лист папірусу, на якому можна накреслити будь-який ієрогліф». Ці «ієрогліфи» впродовж усієї історії людства і креслили на папірусах-народах різноманітні «писарі», а народам залишалася одна функція — втілювати в справи навіжені ідеї своїх володарів-авантюристів...»

— Німецький Пен-клуб, організовуючи так звані читання творів Василя Бикова, запрошував на них фронтовиків, які пережили другу світову війну. Як вони відбувалися — ці зустрічі колишніх ворогів?

— Якось один з них запитав мене, чому радянські партизани воювали не за правилами й убивали полонених німецьких солдатів? Довелося пояснювати, що вся минула війна йшла «не за правилами», і ця «неправильність» походила від ідейної порочності обох режимів, про що я багато писав, коли відзначали 50-річчя нашої перемоги. З надією, що настав час глибинного осмислення головних уроків другої світової війни. Але я помилився: осмислення її залишилося на попередньому, пропагандистському рівні. Моя концепція будувалася на тому, що так, німецький нацизм — величезне зло новітньої історії. Але було й інше зло (може, з протилежним знаком), яке не менш успішно займалося спільною для них, улюбленою справою — знищенням роду людського. Навіть нині важко визначити, котре з них досягло в цій справі більше, якщо навіть ретельно полічити всі їх криваві жертви — в концтаборах, війнах, революціях, репресіях, голодоморах, класовій і расовій боротьбі.

Спільними зусиллями людство перемогло нацизм, тим самим зміцнивши більшовизм, дозволивши йому взяти у рабство народи Європи, які й після падіння останньої комуністичної імперії з трудом вибираються з-під її глиб. Перемога над німецьким нацизмом була використана переможцями не на благо собі, а на шкоду. Інакше чим можна пояснити, що народи переможених країн у результаті власної поразки зуміли побудувати миролюбні демократичні суспільства, а народи-переможці більш як на півстоліття погрузли в безвиходній деспотії?

Так, звісно, злочини гітлерівців щодо мирного населення моєї батьківщини гідні вселюдського осуду. Але німецький народ, здається, щиро їх усвідомив і неодноразово покаявся. Проте й на Радянській армії, яка представляла СРСР, чимала вина за немалі злочини проти людства на зайнятих нею територіях Німеччини та інших країн. Але за них ніхто не збирається каятися...

«Скаржитися завжди принизливо»...

— Нещодавно я прочитала кілька ваших творів, написаних трохи в іншому жанрі, ніж досі...

— Раніше я не був прихильником епічної прози, але тут, у Німеччині, спробував писати притчі. На мій погляд, цей стародавній жанр спроможний найбільш місткo виразити мораль і події нашої дійсності. Я пишу про людей, тоталітаризм і тиранію, про мутацію моралі під впливом деспотичної влади, про беззахисність маленької людини, про марність її сподівань на правду та справедливість. Гадаю, ці теми актуальні нині, й не лише для білоруської історії.

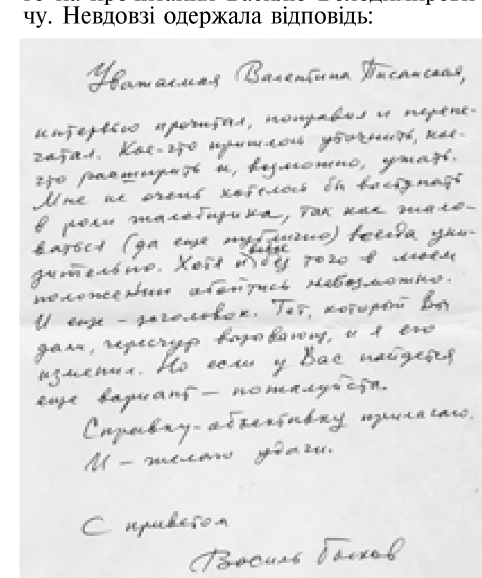
— ...І ви хочете після таких паралелей повернутися до Білорусі?...

— Знаєте, в мене завжди були перманентні проблеми з владою, такі смуги — чорна, біла. Але раніше я був молодий і себе втішав: переживу! Як пережив Сталіна, Хрущова, Брежнєва, багатьох фельдфебелів від культури СРСР і Білорусі. Але нинішніх, схоже, не переживу: надто велика різниця у віці.

— Ностальгія не докучає?

— Чудовий російський письменник Віктор Некрасов, з яким я дружив у Союзі і зрідка зустрічався за кордоном після його еміграції, якось сказав щодо ностальгії: «Коли до мене приходить це почуття, спускаюся на вулицю, іду за сусідній ріг, купую газету «Правда», і ностальгію як рукою знімає». Тут я теж маю можливість купувати деякі білоруські газети...

...Підготувавши інтерв'ю, надіслала його на прочитання Василю Володимировичу. Невдовзі одержала відповідь:

Уважаемая Валентина Писанская,

интервью прочитал, поправил и перепечатал. Кое-что пришлось уточнить, кое-что раскрутить и, возможно, ужать. Мне не очень хотелось бы выступать в роли жалобщика, так как жаловаться (да еще публично) всегда унизительно. Хотя и без того в моем положении обойтись невозможно. И еще — заголовок. Тот, который Вы дали, чересчур вызывающ, и я его изменил. Но если у Вас найдется еще вариант — пожалуйста.

Справку-объективку прилагаю.

И — желаю удачи.

С приветом

Василь Быков

«Шановна Валентино, інтерв'ю прочитав (...) Дещо довелося уточнити, дещо трохи стиснути: мені не хотілося б виступати у ролі скаржника, оскільки скаржитися (та ще й публічно) завжди принизливо. Хоч і без цього в моєму становищі обійтися неможливо. І ще — заголовок. Той, який Ви дали, надто визивний, і я його замінив. Але якщо у Вас знайдеться ще варіант — прошу».

Варіантів для заголовка я не шукала. Залишаю його і тепер. А, переглянувши записи нашої розмови з Биковим, котра не вся увійшла в інтерв'ю, дійшла висновку, що вона сьогодні мало не актуальніша, ніж сім років тому. І нарешті. Василю Бикову спочатку дала притулок Фінляндія, потім Німеччина, а в останні роки він жив у столиці Чехії. Дізнавшись про свою невиліковну хворобу, помирати приїхав до Білорусі...

Одна з повістей Василя Бикова має назву «Знак біди». Його смерть для білорусів стала воістину знаком біди, як і те, що помер він 22 червня, у день початку війни, яка була головною темою його творів.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Післямова

Запитала у юної колеги, які саме твори Василя Бикова запам'ятались їй найбільше?

— Я жодного не читала, — сказала вона.

— А в університетській програмі хіба їх не було?

— Ні.

Не страшнувато, дорогі співвітчизники?..

ISUZU

ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА"

повідомляє про проведення позачергових загальних зборів акціонерів, що відбудуться 7 серпня 2007 року о 15.00 за адресою: м. Київ, вул. Новокостянтинівська, 8.

Порядок денний:

1. Затвердження регламенту роботи загальних зборів ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".
2. Скасування рішення про збільшення статутного капіталу ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА", рішення про додатковий випуск акцій ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" та їх розміщення серед акціонерів, затверджених на позачергових загальних зборах акціонерів ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА", які відбулися 16 січня - 19 лютого 2007 року (протокол № 1).
3. Збільшення розміру статутного капіталу ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" за рахунок додаткових внесків шляхом збільшення кількості акцій існуючої номінальної вартості та їх закритого (приватного) розміщення серед осіб, що є акціонерами ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".
4. Закрите (приватне) розміщення акцій ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" додаткового випуску та затвердження протоколу рішення про закрите (приватне) розміщення акцій ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" серед осіб, що є акціонерами ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".
5. Визначення органу ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА", уповноваженого затвердити результати реалізації акціонерами свого переважного права на придбання акцій, що пропонуються до розміщення, результати закритого (приватного) розміщення акцій і звіт про результати закритого (приватного) розміщення акцій та прийняти рішення про дострокове закінчення закритого (приватного) розміщення акцій (у разі, якщо запланований обсяг акцій буде розміщено достроково).
6. Визначення уповноваженої(-них) особи(-іб) уповноваженого органу ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА", якій(-им) надається повноваження здійснити персональне повідомлення всіх акціонерів, серед яких планується розмістити акції додаткового випуску, про прийняті загальними зборами акціонерів ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" рішення про збільшення розміру статутного капіталу та закрите (приватне) розміщення акцій; повноваження отримувати від акціонерів письмові підтвердження про відмову від використання свого переважного права на придбання акцій, відповідно до яких прийнято рішення про розміщення (у разі, якщо це передбачено умовами розміщення акцій); повноваження проводити дії щодо реалізації акціонерами свого переважного права на придбання акцій, відповідно до яких прийнято рішення про розміщення; повноваження проводити дії щодо забезпечення закритого (приватного) розміщення акцій.
7. Внесення змін до Статуту ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" та затвердження нової редакції Статуту ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".

Інформація до п. 3 та п.4 порядку денного:

Мотиви збільшення статутного фонду (капіталу): збільшення статутного капіталу ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" здійснюється з метою забезпечення подальшого розвитку господарської діяльності ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".

Спосіб збільшення статутного фонду (капіталу): збільшення кількості акцій існуючої номінальної вартості шляхом додаткового випуску (емісії) 20 000 (двадцяти тисяч) простих іменних акцій бездокументарної форми існування, існуючою номінальною вартістю 1 000 (одна тисяча) гривень кожна, на загальну суму 20 000 000 (двадцять мільйонів) гривень) та їх закритого (приватного) розміщення серед осіб, що є акціонерами ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" на дату проведення цих позачергових загальних зборів акціонерів.

При збільшенні статутного капіталу шляхом додаткового випуску акцій всі існуючі акціонери ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" мають переважне право на придбання акцій, що пропонуються до розміщення. Протягом строку, відведеного для реалізації переважного права акціонерів на придбання акцій, що передбачені до розміщення, реалізується переважне право акціонерів на придбання акцій, що передбачені до розміщення у кількості, пропорційній їх частці в статутному капіталі ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" на дату початку зазначеного строку. З дати, наступної за датою закінчення строку реалізації переважного права акціонерів на придбання акцій, що передбачені до розміщення, на вимогу акціонера ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" повинно надати інформацію про кількість акцій, які реалізовані протягом цього строку.

Остаточні строки початку та закінчення закритого (приватного) розміщення акцій та умови розміщення затверджуються загальними зборами акціонерів та будуть зазначені в протоколі рішення про закрите (приватне) розміщення акцій.

Мінімальний розмір збільшення статутного фонду (капіталу) - 20 000 000 (двадцять мільйонів) гривень.

Внаслідок додаткового випуску простих іменних акцій права акціонерів не змінюються, збитки та їх відшкодування не передбачаються, необхідності в компенсації збитків немає.

Інформація до п. 7 порядку денного:
Проект змін до ст.3 Статуту Товариства, пов'язаних зі збільшенням статутного капіталу:

СТАТТЯ 3. Статутний капітал (фонд) та акції 3.1. Засновниками сформовано статутний капітал (фонд) (надалі - "**Статутний Фонд**") шляхом здійснення грошових внесків. Сукупний розмір Статутного Фонду Товариства становить 25 000 000 грн. (двадцять п'ять мільйонів гривень).	**ARTICLE 3. Charter Capital (Fund) and Shares of Stock** 3.1. A charter fund shall be established in the companyТовариства (the "**Charter Fund**") and shall be formed by way of monetary contribution from the Founders. The aggregate amount of the Charter Fund of the Company shall be twenty five million Hryvnya (25,000,000 UAH).
3.2. Товариство випускає 25 000 (двадцять п'ять тисяч) простих іменних акцій (надалі - "**Прості Акції**"), кожна номінальною вартістю 1 000 грн. (одна тисяча гривень). Прості акції можуть бути випущені в документарній або бездокументарній формі, у відповідності з вимогами чинного законодавства України. Прості Акції та іменні акції будь-яких інших класів або видів, які в майбутньому можуть випускатися Товариством, надалі іменуються "Акції".	3.2. Twenty five thousand (25,000) common registered shares (the "**Common Shares**") shall be issued by the Company, each having a nominal value of one thousand hryvnya (1,000 UAH). The Common Shares may be issued in either documentary or non-documentary form in accordance with the requirements of the applicable Ukrainian legislation. The Common shares and any other registered shares which may be issued in the future by the Company are hereinafter referred to as the "Shares".

3.3. Засновники придбавають Прості Акції Товариства в наступних пропорціях:
3.3. The Founders shall acquire the Common Shares in the Company, in the following proportions:

	Кількість Простих Акцій / No. of Common Shares	Вартість в гривнях / Value in UAH	Частка у відсотках / Percent of Shareholding
Богдан/Bogdan	12 500	12 500 00	50%
Isuzu	7 500	7 500 000	30%
Sojits	5 000	5 000 000	20%
РАЗОМ/Total	**25 000**	**25 000 000**	**100%**

3.4. В якості оплати придбаних ними Простих Акцій Засновники внесуть такі початкові вклади до Статутного Фонду:
3.4. For their Common Shares, the Founders shall make the following initial contributions to the Charter Fund:

	Опис вкладу/Description of Contribution	Вартість в доларах США / Value in US Dollars	**Вартість (еквівалент) в Гривнях/ Value (Equivalent) in UAH**
Богдан/Bogdan	Внесок в гривнях'/ Monetary contribution in Hryvnya		12 500 000,00
Isuzu	Внесок в дол. США / Monetary contribution in US Dollars	1 485148,52	7 500 000,00
Sojits	Внесок в дол. США / Monetary contribution Dollars	990 099,01	5 000 000,00
РАЗОМ/Total			**25 000 000,00**

Ознайомитись із документами, що пов'язані із порядком денним, можливо за місцезнаходженням ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" за адресою: м. Київ, вул. Новокостянтинівська, 8. Телефон для довідок (044) 207-05-51.

Реєстрація учасників зборів з 14.00 до 14.30. Для участі у зборах представникам акціонерів необхідно мати належним чином оформлену та засвідчену довіреність на право участі та голосування на зборах та документ, що посвідчує особу.

Правління ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА"

ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА"

повідомляє про проведення позачергових загальних зборів акціонерів, що відбудуться 8 серпня 2007 року о 15.00 за адресою: м. Київ, вул. Новокостянтинівська, 8.

Порядок денний:

1. Затвердження регламенту роботи загальних зборів ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".
2. Внесення змін до Статуту ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" та затвердження нової редакції Статуту ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".
3. Призначення Директора ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА".

Ознайомитись із документами, що пов'язані із порядком денним, можливо за місцезнаходженням ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА" за адресою: м. Київ, вул. Новокостянтинівська, 8. Телефон для довідок (044) 207-05-51.

Реєстрація учасників зборів з 14.00 до 14.30. Для участі у зборах представникам акціонерів необхідно мати належним чином оформлену та засвідчену довіреність на право участі та голосування на зборах та документ, що посвідчує особу.

Правління ЗАТ "АВТОМОБІЛЬНА КОМПАНІЯ ІСУЗУ, УКРАЇНА"

Господарський суд Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, буд.4) постановою по справі №25/161/07 від 04.06.2007 р. визнав банкрутом Приватне науково-виробниче підприємство «Промобладнання 2003» (69006, м. Запоріжжя, вул. Б. Хмельницького, 10/4), код ЄДРПОУ 32691943, п/р 26003040064001, філія АКБ «Імексбанк», МФО 313894) та відкрив щодо банкрута ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Забродіна О. М. (69121, м, Запоріжжя, а/с 6335, тел.: 067-780-39-60).

ТОВ «Зелена Хвиля»,

ЄДРПОУ 30274562, зареєстроване за адресою: 07540, Київська область, м. Березань, вул. Фрунзе, 31, повідомляє про свою ліквідацію згідно рішення учасників Товариства (протокол №1-1506/07 від 15 червня 2007 року). Головою ліквідаційної комісії призначений Масленін Олег Борисович. Заяви від кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за телефоном: 8-050-445-60-53.

Господарський суд Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16) порушив справу №Б11/122-07 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Білоцерківська спеціалізована пересувна механізована колона - 505» (09100, Київська область, м. Біла Церква, вул. Павліченко, буд. 45-а), код ЄДРПОУ 01354496. Розпорядником майна призначено - Гусара Івана Олексійовича, ліцензія серії АА № 719858 від 04.03.2004 р., поштова адреса: 01030, м. Київ, а/с №29.

Господарський суд Чернівецької області, що знаходиться за адресою: 58000, м. Чернівці, вул. О. Кобилянської, 14, постановою від 04.06.2007 року по справі №10/3/Б визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відкритого акціонерного товариства «Буковинський льон» (60430, с. Тарашани Глибоцького району Чернівецької області, код 02128299, р/р 260082922 в ЧОД АППБ «Аваль», МФО 356464). Ліквідатором по даній справі призначено арбітражного керуючого Рабанюка Віктора Степановича (ліцензія сер. АБ №176295 від 19.10.2005 року), що мешкає за адресою: 58022, м. Чернівці, вул. Залозецького, 38/1, моб./тел.: 8-095-36-26-813. Заяви та претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) №23/122-6 від 11.05.2007 року ТОВ «Альфа-Сервіс» (04050, м. Київ, вул. Мельникова, 12, код ЄДРПОУ 31409367) визнано банкрутом. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Лецкана Вячеслава Львовича (ліцензія серії АБ №271494 від 26.10.2005 року, 03057, м. Київ, вул. Довженко, 16-В, кв. 42).

Додатково до опублікованої в газеті "Голос України" № 91 (4091) від 26.05.2007 р. річної звітності АБ "Морський" за 2006 р.

Примітка 30. Потенційні зобов'язання банку на кінець року

Примітка 30.1. Потенційні зобов'язання банку на кінець 2006 року АБ "Морський" м.Севастополь

Рядок	Найменування статті	Звітний рік
1	2	3
1	Гарантії надані	585
2	Зобов'язання з кредитування, що надані, з них:	5591
2.1	Первинний строк погашення - до 1 року	5591
2.2	Первинний строк погашення - більше 1 року	0
3	Акредитиви	0
4	Авалі	0

№ з/п	Активи, надані під заставу	Сума
1	2	3
	Денежные средства	6492

Примітка 30. Потенційні зобов'язання банку на кінець року
Примітка 30.2.
Потенційні зобов'язання банку на кінець 2005 року АБ "Морський" м.Севастополь

Рядок	Найменування статті	Звітний рік
1	2	3
1	Гарантії надані	207
2	Зобов'язання з кредитування, що надані, з них:	1295
2.1	Первинний строк погашення - до 1 року	1295
2.2	Первинний строк погашення - більше 1 року	0
3	Акредитиви	0
4	Авалі	0

№ з/п	Активи, надані під заставу	Сума
1	2	3
	Денежные средства	6565

Голова Правління ***В.В.Аксьонов***

Головний бухгалтер ***Л.Р.Кадирова***

ІНФОРМАЦІЯ

про відкриті торги (у формі аукціону) по реалізації частки майна підприємства-боржника ВАТ "Нікопольський Південнотрубний завод" (код ЄДРПОУ 05393108), що знаходиться в процедурі санації.

Лот 1 - Машина пишуча, 1993 р.в., інв. №108691. Поч. ціна 28,80 грн. **Лот 2** - Холодильник однокамірний, 1998 р.в., інв. №045912. П. ц. 86,40 грн. **Лот 3** - Холодильник МІНСК 15М, 1992 р.в., інв. №034022. П. ц. 128,40 грн. **Лот 4** - Ваги лабораторні, 1980 р.в., інв. №054119. П. ц. 846,00 грн. **Лот 5** - Генератор сигналів, 1990 р.в., інв. №059866. П. ц. 817,20 грн. **Лот 6** - Годинник цифровий електронний підвісний, 1985 р.в., інв. №140388. П. ц. 202,80 грн. **Лот 7** - Крісло для відпочинку, 1991 р.в., інв. №140683. П. ц. 76,80 грн. **Лот 8** - Крісло для відпочинку, 1991 р.в., інв. №140684. П. ц. 76,80 грн. **Лот 9** - Крісло для відпочинку, 1991 р.в., інв. №140691. П. ц. 76,80 грн. **Лот 10** - Крісло для відпочинку, 1991 р.в., інв. №140692. П. ц. 76,80 грн. **Лот 11** - Крісло для відпочинку, 1991 р.в., інв. №140693. П. ц. 76,80 грн. **Лот 12** - Крісло для відпочинку, 1991 р.в., інв. №140694. П. ц. 76,80 грн. **Лот 13** - Газонокосилка високої продуктивності, 1996 р.в., інв. №142613. П. ц. 732,00 грн. **Лот 14** - Кондиціонер побутовий, 1993 р.в., інв. №171033. П. ц. 147,60 грн. **Лот 15** - Кондиціонер побутовий, 1992 р.в., інв. №038068. П. ц. 130,80 грн. **Лот 16** - Автомат газводи, 1983 р.в., інв. №034009. П. ц. 1594,80 грн. **Лот 17** - Автомат газводи, 1985 р.в., інв. №034013. П. ц. 1594,80 грн. **Лот 18** - Агрегат окрасочний, 1993 р.в., інв. №138794. П. ц. 6561,60 грн. **Лот 19** - Установка компресорна, 1993 р.в., інв. №038073. П. ц. 1023,60 грн. **Лот 20** - Випрямовувач зварювальний, 1997 р.в., інв. №138917. П. ц. 456,00 грн. **Лот 21** - Бетоносмеситель гравітаційний, 1992 р.в., інв. №138710. П. ц. 1425,60 грн. **Лот 22** - Апарат, 1981 р.в., інв. №079959. П. ц. 6810,00 грн. **Лот 23** - Станок свердлильний учбовий, 1992 р.в., інв. №032737. П. ц. 230,40 грн. **Лот 24** - Станок свердлильний, 1992 р.в., інв. №138729. П. ц. 368,40 грн. **Лот 25** - Станок вертикально-свердлильний, 1994 р.в., інв. №029702. П. ц. 1423,20 грн. **Лот 26** - Станок деревооброблюючий, 1987 р.в., інв. №037342. П. ц. 309,60 грн. **Лот 27** - Бетоносмеситель, 1983 р.в., інв. №038031. П. ц. 1774,80 грн. **Лот 28** - Консольно-поворотний кран, 1992 р.в., інв. №038070. П. ц. 5223,60 грн. **Лот 29** -Станок круглопильний, 1988 р.в., інв. №044358. П. ц. 3043,20 грн. **Лот 30** - Трубообрізний станок по дереву, 1955 р.в., інв. №134535. П. ц. 841,20 грн. **Лот 31** - Растворомішалка, 1961 р.в., інв. №134623. П. ц. 1664,40 грн. **Лот 32** - Растворомішалка, 1964 р.в., інв. №134625. П. ц. 1664,40 грн. **Лот 33** - Ізвестегаситель, 1968 р.в., інв. №134626. П. ц. 1887,60 грн. **Лот 34** - Рама лісопильна, 1957 р.в., інв. №134640. П. ц. 12986,40 грн. **Лот 35** - Деревооброблюючий станок, 1976 р.в., інв. №134666. П. ц. 789,60 грн. **Лот 36** - Колонка ОКА-11, 1989 р.в., інв. №138395. П. ц. 1968,00 грн. **Лот 37** - Станок абразивно-відрізний, 1994 р.в., інв. №138898. П. ц. 841,20 грн.

Усі ціни з ПДВ. Лоти 1-37 розташ. за адресою: м. Нікополь, пр. Трубників, 56. Ознайомлення: ПН-ПТ з 10-00 до 16-00 за місцерозташ.

Умови продажу: Договір купівлі-продажу укладається протягом 10 робочих днів після проведення аукціону. Оплата за майно здійснюється протягом 5 банківських днів з дня моменту виставлення рахунку на оплату. Покупець відшкодовує Продавцю вартість експертної оцінки майна. Всі витрати, пов'язані з переоформленням права власності несе Покупець.

Кінцевий термін прийому заявок та оплати (без ПДВ) внесків: реєстраційний - 17 грн., гарантійний 10% від поч. ціни на п/р ТБ "Катеринославська" №26001118108001 у КБ "Приватбанк", МФО 305299, код 23364874 - **20.07.2007 р. включно.**

Заявки на участь в аукціоні приймаються за адресою: м. Дніпропетровськ, пр. Пушкіна, 49, 4/1, з 10.00 до 17.00 (крім суботи та неділі), тел. (0562) 366-555. З питань ознайомлення з технічним станом об'єктів продажу за тел.: (05662) 9-13-06, 9-13-30.

Аукціон відбудеться о 12-00 г. 25.07.2007 р. у торг. залі ТБ "Катеринославська" за адресою: м. Дніпропетровськ, пр. Пушкіна, 49, 4/1.

VAB

До річного фінансового звіту ВАТ "ВіЕйБі Банк" за 2006 рік

Ліцензія НБУ № 35 від 03.12.2001 р.

Примітка 30.1. Потенційні зобов'язання банку на кінець 31 грудня 2006 р.

Зобов'язання, що пов'язані з кредитуванням (тис. грн.)

1	Гарантії надані	123 864
2	Зобов'язання з кредитування, що надані, з них:	521 752
2.1	Первинний строк погашення - до 1 року	174 870
2.2	Первинний строк погашення - більше 1 року	346 882
3	Акредитиви	125 265
4	Авалі	64 169

Надана застава

№ п/п	Активи, надані під заставу	Сума
-	-	-

Зобов'язання оперативного лізингу (оренди) (тис. грн.)

Майбутні мінімальні орендні платежі за невідмовною орендою за строками оренди:	
менше 1 року	8 663
від 1 року до 5 років	71 609
більше 5 років	15 284

Примітка 30.2. Потенційні зобов'язання банку на кінець 31 грудня 2005 р.

Зобов'язання, що пов'язані з кредитуванням (тис. грн.)

Гарантії надані	147 400
Зобов'язання з кредитування, що надані, з них:	289 191
Первинний строк погашення - до 1 року	103 501
Первинний строк погашення - більше 1 року	185 690
Акредитиви	26 480
Авалі	73 252

Надана застава

Активи, надані під заставу	Сума
-	-

Зобов'язання оперативного лізингу (оренди) (тис. грн.)

Майбутні мінімальні орендн платежі за невідмовною орендою за строками оренди:	
менше 1 року	2 396
від 1 року до 5 років	16 125
більше 5 років	7 443

Голова Правління **А. В. Снєгірєв**

Головний бухгалтер **Л. Г. Хоменко**

До консолідованого річного фінансового звіту ВАТ "ВіЕйБі Банк" за 2006 рік Ліцензія НБУ № 35 від 03.12.2001 р.

Примітка 30. Потенційні зобов'язання банку на кінець року

Зобов'язання, що пов'язані з кредитуванням (тис. грн.)

1	Гарантії надані	123 864
2	Зобов'язання з кредитування, що надані, з них:	521 752
2.1	Первинний строк погашення - до 1 року	174 870
2.2	Первинний строк погашення - більше 1 року	346 882
3	Акредитиви	125 265
4	Авалі	64 169

Надана застава

№ п/п	Активи, надані під заставу	Сума
-	-	-

Зобов'язання оперативного лізингу (оренди) (тис. грн.)

Майбутні мінімальні орендн платежі за невідмовною орендою за строками оренди:	
менше 1 року	8 663
від 1 року до 5 років	71 609
більше 5 років	15 284

Консолідована річна фінансова звітність ВАТ "ВіЕйБі Банк" за 2006 рік підтверджена аудиторською компанією "АПіК" (свідоцтво про внесення в Реєстр аудиторських фірм та аудиторів № 0084 від 26 січня 2001 року). Консолідований річний фінансовий звіт за 2006 рік в повному обсязі з аудиторським висновком розміщений на зовнішньому сайті ВАТ "ВіЕйБі Банк" (www.vabank.ua).

Голова Правління **А. В. Снєгірєв**

Головний бухгалтер **Л. Г. Хоменко**

Постановою Господарського суду Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) від 04.06.2007 р. по справі № 2/18/07 Товариство з обмеженою відповідальністю «АФТ ЛТД» (54017, м. Миколаїв, проспект Леніна, буд. 71, код ЄДРПОУ 32228853) визнано банкрутом. По відношенню до банкрута відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений Друмирецький Вячеслав Борисович (ліцензія Мінекономіки України АБ №176239 від 19.02.2005р), м. Миколаїв, вул. Морехідна, 14, офіс 209.

Господарським судом міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) 11.06.2007 р. винесено постанову по справі №23/239-б, якою приватне підприємство «Сталком» (04210, м. Київ, вул. Героїв Сталінграду, 22, кв. 139, код ЄДРПОУ 31520969) було визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Бородія Олександра Васильовича (ліцензія серії АБ №271608 від 20.12.2005 р.), поштова адреса: 02068, м. Київ, а/с 48, телефон: 8 (044) 223-86-37.

Заяви кредиторів з вимогами до банкрута приймаються протягом 30 днів від дня опублікування оголошення.

УКРСОЦБАНК

У доповнення до звіту, який опубліковано у газеті "Голос України" № 100 від 09.06.07 р. Повний річний та консолідований річний звіт, підтверджений аудиторами, можна переглянути на офіційному інтернет-сайті банку http://www.usb.com.ua/about/reports

Консолідовані позабалансові вимоги та зобов"язання АКБ "Укрсоцбанк" за 2006 рік

тис.грн.

Рядок	Найменування статті	Звітний рік - 2006р	Попередній рік - 2005р
	Позабалансові активи	**25 647 957**	**25 649 105**
1	Гарантії, поручительства, акредитиви та акцепти, що надані банкам	6 902	6 902
2	Гарантії, що надані клієнтам	679 285	679 285
3	Сумнівні гарантії та поручительства	-	-
4	Зобов'язання з кредитування, які надані банкам	-	-
5	Зобов'язання з кредитування, які надані клієнтам	1 530 768	1 530 768
6	Валюта та банківські метали, які куплені, але не отримані	66 979	66 979
7	Сумнівні вимоги за операціями з валютою та банківськими металами	-	-
8	Цінні папери до отримання за операціями андерайтингу	-	-
9	Активи до отримання	-	-
10	Сумнівні вимоги за операціями з фінансовими інструментами, крім інструментів валютного обміну	-	-
11	Отримана застава	19 923 524	19 923 524
12	Не сплачені в строк доходи	53 063	53 063
13	Борги, списані у збиток	84 859	84 859
14	Цінні папери та інші активи клієнтів на зберіганні	7 687	7 687
15	Активні рахунки довірчого управління	-	-
16	Інші розрахунки	48	48
17	Операції з основними засобами	26 725	26 725
18	Документи та цінності в підзвіті в дорозі	279 688	279 688
19	Інші активи небанківських установ	2 988 429	2 989 577
	Позабалансові зобов'язання	**25 647 957**	**25 649 105**
20	Гарантії, отримані від банків	14 362	14 362
21	Гарантії, що отримані від клієнтів	4 361 841	4 361 841
22	Зобов'язання з кредитування, які отримані від банків	-	-
23	Пасивні рахунки довірчого управління	-	-
24	Валюта та банківські метали, які продані, але не відіслані	64 779	64 779
25	Цінні папери до відсилання за операціями андерайтингу	-	-
26	Активи до відсилання	7 378	7 378
27	Надана застава	28 350	29 498
28	Інші зобов"язання небанківських установ	21 171 247	21 171 247

Голова Правління **Б.В. Тимонькін**

Головний бухгалтер – начальник управління бухгалтерського обліку та звітності **І.О. Чорна**

Господарський суд Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а, порушив справу про банкрутство №20/34б відносно Товариства з обмеженою відповідальністю «Калюс», код ЄДРПОУ 23261878, адреса: 93105, Луганська область, м. Лисичанськ, вул. Пирогова, 5, р/р 260031103 в ЛОД ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», МФО 304007).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Сидоренко Марію Вікторівну (ліцензія серії АВ №307424 від 20.04.2007 р., яка мешкає за адресою: м. Луганськ, вул. Чернігівська, буд. 12).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Дніпропетровської області ухвалою від 10.04.2007 р. порушив провадження по справі №Б24/132-07 про визнання банкрутом Дочірнього підприємства «Криворізького спеціалізованого управління №625 «Гідроспецфундаментбуд» ВАТ «Укргідроспецфундаментбуд», 50026, м. Кривий Ріг, вул. Широківське шосе, 39, ЄДРПОУ 01416561, р/р 2600536699001 в ДКБ «ПриватБанк», МФО 305750.

Розпорядником майна призначено Козаченка Володимира Михайловича, 49044, м. Дніпропетровськ, а/с 2725, ліцензія АА №249591.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Приватне підприємство «БРОДКАСТ МІДІА» (код ЄДРПОУ 25635722) повідомляє про втрату оригіналів Свідоцтва про державну реєстрацію, Статуту, довідки про включення до ЄДРПОУ.

Оригінал Статуту Консисторії (єпархіального управління) Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви, зареєстрований наказом міністра Міністерства України у справах національностей, міграції та культів №28 від 03 жовтня 1995 р., та оригінал свідоцтва про реєстрацію статуту релігійної організації №90 від 03 жовтня 1995 р. визнаються недійсними у зв'язку з їх втратою.

Згідно ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнані банкрутами та відкриті ліквідаційні процедури наступних підприємств:

Господарським судом м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б):

Товариства з обмеженою відповідальністю «Оптторггруп-2004» (01020, м. Київ, вул. Кропивницького, 1, код ЄДРПОУ 33102504), Постанова №15/221-б, від 23.04.2007 р.;

Товариства з обмеженою відповідальністю «Мадлена» (02125, м. Київ, пр-т Алішера Навої, 76, код ЄДРПОУ 32959292), Постанова №15/207-б, від 17.04.2007 р.;

Товариства з обмеженою відповідальністю «Контекс» (03067, м. Київ. вул. Виборзька, 103, код ЄДРПОУ 16285335), Постанова № 15/218-б від 14.12.2006 р.;

Господарським судом Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16):

Дочірнього підприємства міжнародних перевезень «АТАСС» ВАТ «Автотранспортна акціонерна співдружність «Славутич» (Київська обл., м. Славутич, вул. Ентузіастів, 6, код ЄДРПОУ 24223514), Постанова № Б14/224-07 від 15.05.2007 р.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Дяченка С. В. (Ліц. №216945 від 08.04.2005 р., поштова адреса: 03055, Київ, а/с № 149, конт. тел./факс: (044) 236-11-17.

Установчі документи та печатки і штампи зазначених підприємств вважати недійсними. Пропозиції санаторів, претензії та вимоги до зазначених підприємств кредиторів та інших зацікавлених осіб приймаються протягом місяця з дня даної публікації.

Господарським судом Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе,7) постановою від 19 грудня 2006 року по справі №5/455-06 визнано боржника селянське (фермерське) господарство «Зоря» (22636, Вінницька область, Оратівський район, с Мервин, вул. Молодіжна, 11, р/р 26006055301546 в Вінницькій філії «Приватбанк», МФО 302689, код ЄДРПОУ 30802682) банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Іллінецьку МДПІ (наказом Іллінецької МДПІ ліквідатором призначено - головного державного податкового ревізора-інспектора відділу погашення прострочених податкових зобов'язань Лясковську В. В. Адреса: 22600, Вінницька область, смт. Оратів, вул. Пирогова, 4, тел.: 8 (04330) 2-19-72, 2-18-65).

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звертатися із заявою про визнання кредитором по справі.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб повідомляє:

07 червня 2007р. внесено зміни до Реєстру банків-учасників (тимчасових учасників) Фонду. Банк-учасник Фонду Акціонерний комерційний банк "Мрія" (м. Київ, реєстраційний номер у Фонді 060,) змінив назву на **Відкрите акціонерне товариство ВТБ Банк** (свідоцтво Фонду № 057 від 07.06.2007).

14 червня 2007р. внесено зміни до Реєстру банків-учасників (тимчасових учасників) Фонду. Банк-учасник Фонду Акціонерний комерційний банк "Престиж" (м. Київ, реєстраційний номер у Фонді 186,) змінив назву на **Відкрите акціонерне товариство "Ерсте Банк"** (свідоцтво Фонду № 177 від 14.06.2007).

21 червня 2007р. внесено зміни до Реєстру банків-учасників (тимчасових учасників) Фонду. Банк-учасник Фонду ЗАТ "ФІНАНСБАНК" (м. Київ, реєстраційний номер у Фонді 194,) змінив назву на **ЗАТ "КРЕДИТ ЄВРОПА БАНК"** (свідоцтво Фонду № 185 від 21.06.2007).

Тел.: 8-800 3081080 www.fg.org.ua

Господарський суд Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, буд.4) постановою по справі №25/148/07 від 30.05.2007 р. визнав банкрутом Приватне підприємство «Бізнес-право» (69005, м. Запоріжжя, вул. Патріотична, 66/84), код ЄДРПОУ 33652308, п/р 26001091721701 в ФБ «Фінанси та Кредит» ТОВ в Запорізькій області, МФО 313731) та відкрив щодо банкрута ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Забродіна О. М. (69121, м. Запоріжжя, а/с 6335, тел.: 067-780-39-60).

Господарський суд Сумської області (40011, м. Суми, пр. Шевченко, 18/1) постановою від 04.06.2007 р. по справі №6/152-06 визнав Товариство з обмеженою відповідальністю Агрофірму «Ворскла» (код ЄДРПОУ 31601403; адреса: Сумська область, Тростянецький район, с. Мащанка, вул. Лісанова, 8; р/р 26000370922001 в СФ КБ «Приватбанк», МФО 337546) банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Нагорнєву Тетяну Володимирівну, ліцензія серії АБ №158303, від 19.10.2006 року (адреса: 40030, м. Суми, вул. Гагаріна, 2, тел./факс: (0542)22-14-06).

Господарський суд Дніпропетровської області постановою від 12.06.2007 р. по справі №Б 24/284-06 визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру у відношенні Відкритого акціонерного товариства «Нікопольбуд», код ЄДРПОУ 01238672, адреса: 53200, Дніпропетровська обл., м. Нікополь, вул. Героїв Чорнобиля, 106.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Морозов Ігор Анатолійович, тел.: (056) 770-27-40, поштова адреса: 49044, м. Дніпропетровськ, а/с 2734.

Господарським судом Запорізької області визнані банкрутами та відкриті ліквідаційні процедури щодо наступних підприємств:

1) постановою від 04.06.2007 р. по справі № 25/129/07 — ДП «Галон-К» ТОВ «Бастіон» (код ЄДРПОУ — 33284369), розташоване за адресою: 72312, Запорізька обл., м. Мелітополь, вул. Карла Маркса, 1-А;

2) постановою від 11.06.2007 р. по справі № 19/120/07 — ТОВ «Бастіон» (код ЄДРПОУ — 32963094), розташоване за адресою: 72312, Запорізька обл., м. Мелітополь, пр. 50 річчя Перемоги, 22, оф. 18.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Рабушко В'ячеслава Степановича (ліцензія АА № 719883), адреса: 72319, м. Мелітополь, вул. Фучика, 14, тел. 8(096) 411-45-25.

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

До уваги акціонерів Відкритого акціонерного товариства «Городищенське хлібоприймальне підприємство»

До порядку денного загальних зборів акціонерів Відкритого акціонерного товариства «Городищенське хлібоприймальне підприємство», оголошення про призначення яких на 4 липня 2007 року було опубліковано в газеті «Голос України» №85 (4085) від 18.05.2007 р., вноситься ще одне, четверте питання:

«Передача реєстру акціонерів Товариства новому реєстратору та затвердження умов договору з новим реєстратором».

Довідки за телефоном: (04734) 2-04-53.

Голова ліквідаційної комісії ВАТ «Городищенське хлібоприймальне підприємство».

Відкрите акціонерне товариство «Кредитпромбанк»

Бульв. Дружби народів, 38, м. Київ, 01014, Україна

Доповнення до річної фінансової звітності за 2006 рік

Примітка 30.2. Потенційні зобов`язання банку на кінець минулого року

Рядок	Найменування статті	за 2005 рік
1	Гарантії надані	37 523
2	Зобов'язання з кредитування, що надані, з них:	129 342
2.1	Первинний строк погашення - до 1 року	75 058
2.2	Первинний строк погашення - більше 1 року	54 284
3	Акредитиви	75 535
4	Авалі	4 412

№ з/п	Активи, надані під заставу (балансовий рахунок 9510)	за 2005 рік
1	Майнові права на грошові кошти за кредитними договорами та МБК	40 995
2	Векселі суб'єктів господарювання, передані на зберігання до сховища НБУ	10 453
3	Акції суб'єктів господарювання	23 491
4	**Всього**	**74 939**
	Крім того, до складу інших потенційних зобов'язань належать:	
	- зобов'язання банку щодо розгляду справ у суді	-
	- зобов'язання оперативного лізингу (рахунок 9840)	16 181
	- загальна сума мінімальних орендних платежів за невідмовною орендою	-

Заступник Голови Правління-фінансовий директор **М.І.Метейко**

Головний бухгалтер **С.М.Міщенко**

ПАРАД ПОРАД

П'ЯТНИЦЯ, 22 ЧЕРВНЯ 2007 ■ № 109 (4109)

23 червня в Україні мінлива хмарність. По всій території, крім східних областей, Криму та Приазов'я, короткочасні грозові дощі. Вітер переважно південно-західний, 7—12 м/с. Температура вночі 11—16°, на узбережжі морів 17—22°, на півночі Лівобережжя та в східних областях місцями 7—10°; вдень 24—29°, на півдні і сході країни до 30—33°

цього дня

22 ЧЕРВНЯ

■ 1792. Народився Петро Галаган, поміщик і меценат. Утримував кріпацький симфонічний оркестр у Дігтярах, створив хорову капелу в Сокиринцях (Чернігівщина). ■ 1857. У Лондоні почала виходити перша російська опозиційна газета «Колокол» Герцена та Огарьова. ■ 1877. Народився музикознавець, піаніст і педагог Болеслав Яворський. Серед його учнів — М. Леонтович, Г. Верьовка, М. Вериківський. ■ 1882. Народився Микола Холодний, ботанік і мікробіолог. Засновник вітчизняної школи фізіології рослин. ■ 1941. Велика Вітчизняна війна.

Фото Ірини ТИЩЕНКО.

Куди б ви не поїхали відпочивати, пам'ятайте про безпеку свого здоров'я

* У походах, де просто можна підхопити інфекцію, мити руки перед їжею просто необхідно. Не можна забути про це або мити через раз. Якщо ж поблизу немає води, а ваші запаси закінчилися, витріть їх вологими серветками.

* Пити воду зі струмочків, про які ви нічого не знаєте, теж категорично забороняється.

* З метою профілактики, поприймайте в період відпустки препарати, що підтримують мікрофлору кишечнику.

* Бережіть себе під час купань. Перед тим, як пірнути в озеро, річку або море, прощупайте дно. Чи немає великого каміння, ям.

* Насолоджуючись сонцем, не забувайте про капелюх, кепку чи панаму. Якщо ви довго пересуваєтеся пішки, прикрийте плечі хусткою, а ще краще одягти легку сорочку з рукавами. Пам'ятайте також, що відкриті ділянки шкіри необхідно захистити кремом.

Мурахи, мох і сонце підкажуть дорогу

* У поході (особливо, якщо ви йдете лісом) можна заблукати. Щоб нічого подібного з вами не сталося — завчасно купіть карту тієї місцевості, якою пролягає ваш шлях.

* Звертайте увагу на прикмети. Багато мандрівників залишають різнобарвні стрічечки на деревах. Так легше добиратися на зворотному шляху.

* Якщо на якусь хвилину ви все-таки втратили орієнтир, не панікуйте. Зупиніться, згадайте, що бачили на шляху (болото, озеро, рейки).

* Складніше визначити, в який бік іти, якщо немає компаса. Але, пам'ятаєте, нас ще в школі вчили орієнтуватися по мурашниках, пеньках? Мурашник, наприклад, завжди розташований з південного боку дерева. А мох любить північний бік. Якщо ви знайшли пеньок, уважно придивіться до нього: з південного боку його кільця зазвичай ширші.

* Вранці дорогу вкаже сонце, а вночі — зірки і Місяць. Наприклад, молодий і зростаючий опівночі (за місцевим часом) він знаходитиметься на заході, у повні — на півдні, а в останній чверті (серп схожий на букву «С») — на сході.

■ **СМАЧНОГО!**

Сніданок туриста...

А також обід і вечеря. І, не який-небудь сухий пайок, а справжнє повноцінне харчування. Мрія? Ні, важливо правильно підібрати продукти, і тоді під час походу ви не влаштовуватимете собі вимушені розвантажувальні дні.

Отже, запам'ятовуйте:

* Хліб краще брати з розрахунком на два дні. Булочки з капустою, яйцями чи сиром, а також солодкі кремові рулети, можуть зіпсуватися першого дня.

* Сіль повинна бути в сільничці, а цукор краще купувати рафінад.

* Макарони беріть короткі. Довгі все одно поламаються, та й їсти їх у поході не дуже зручно.

* Ковбаса повинна бути копчена (варена швидко «зеленіє»), змазана соняшниковою олією. Якщо ви берете копченості чи інші м'ясні вироби — постарайтеся їх з'їсти в перший же день.

* Фрукти й овочі «поживуть» у вас довше, ніж м'ясо. Мийте їх безпосередньо перед їжею і їжте передусім м'які плоди.

* Захищайте консерви від сонця. Якщо ви не доїли шпроти чи кільку — не залишайте їх у бляшаній банці (бо риба в них окисляється).

* Перед походом просмажте і просійте гречану крупу, а пшоняну — вимийте і висушіть.

* М'ясні консерви в поході — класика. І в супи можна додати, і будь-яка друга страва буде поживною. Зважаючи на те, що вони самі по собі є готовим продуктом, під час готування їх додають в останню чергу — за п'ять хвилин до закінчення варіння.

Рибка на рожні

У походах добре ловити рибу. Є і час, і їжа. Приготувати з риби можна багато різних страв, і всі вони неймовірно смачні. Ось, приміром, риба на рожні.

Необхідні продукти: риба і сіль. Пійману рибу (будь-яких розмірів) почистіть, помийте, натріть сіллю (нейодованою). Насадіть рибу на рожон (це скіпка, розщеплена у верхній частині навпіл), і розташуйте біля багаття. Зверніть увагу, що прутики з рибою встромлюються в багаття якнайближче до вогню чи вуглів. І в такому ось стані вона і готується. А вже любите ви більш засмажену чи менш — справа смаку.

Йдемо в похід!

Відпочивати можна по-різному: кому до вподоби спокій, а кого тягне на різні подорожі. Але спокій і активний відпочинок можна поєднувати в туристичному поході. Адже ви самі вибираєте маршрут, його час і компанію. А наш «Парад порад» підкаже такі нюанси, які, сподіваємося, допоможуть вам у дорозі.

Що потрібно для походу насамперед

1. Намет (є для двох, трьох, чотирьох...)

За призначенням можна виділити такі типи наметів:

* Намети для походів у лісовій зоні.

* Намети для походів у безлісній зоні (степ, тундра, долини річок) і гірського туризму невеликої складності.

* Намети для високогір'я (їх можна розділити на намети для базового табору і штурмові).

2. Спальні мішки на кожного учасника походу.

3. Спортивні рюкзаки (у них можуть поміститися намет, спальні мішки, килимки під спальні мішки).

4. Плащ від дощу.

5. Зручні одяг і взуття.

Кухонне начиння у польових умовах

Якщо ви йдете в похід на кілька днів, вам знадобляться:

➤ один казанок для перших страв (його розмір визначається кількістю людей);

➤ один казанок для других страв;

➤ каструлька або ще один казанок для чаю.

Використовувати краще посуд з нержавіючої сталі. Оцинковані або емальовані каструлі через вплив на них багаття можуть стати причиною отруєнь.

Звичайно, вам потрібний ополоник, ніж і засіб, і щітка для миття посуду. До речі, якщо ви зупинилися на березі річки, де поблизу є пісок, то пам'ятайте, що він прекрасно очистить жир у холодній воді без будь-якої хімії.

У кожного учасника походу також мають бути індивідуальні: алюмінієві ложки, емальовані чашки, миски (можна й алюмінієві, і емальовані). Виделки і склянки в поході необов'язкові.

■ **БУДЬТЕ ПИЛЬНИМИ**

Небезпечний паразит

Укус кліща може завдати багато неприємностей. Але якщо ви правильно надасте собі чи товаришу допомогу, то відпустку ця комаха не зіпсує.

✔ Щойно ви помітили укус кліща (чи саму комаху), капніть на нього невелику кількість олії (а її, на всякий випадок, налийте ще вдома в невеликий тюбик). Повільно видаліть разом з хоботком, розхитуючи кліща з боку на бік пальцями, обгорненими марлевою серветкою. Після видалення паразита місце присмоктування змажте 3-процентним розчином йоду, спиртом чи одеколоном.

✔ Другий спосіб забере кілька хвилин і є найбезпечнішим. Між тілом паразита і місцем, де він присмоктався, накиньте нитку. Після цього зробіть оберт-два навколо кліща. Злегка затягніть петлю на його шиї. Коли все це зроблено, з'єднаєте кінці нитки і двома пальцями почніть її скручувати. Не поспішайте! Робіть це поступово, не допускаючи при цьому занадто сильного натягування нитки і різких її посмикувань.

✔ Якщо хоботок кліща залишився в ранці, його видаляють стерильною голкою. Після закінчення процедури руки ретельно помийте з милом, а кліща спаліть.

У шкіри теж відпустка

■ **КОСМЕТИЧКА**

Зміна клімату і води завжди позначається на нашій шкірі — і у всіх по-різному: роздратування, запалення, алергійні висипання, лущення. Тому, їдучи відпочивати, киньте в косметичку:

— скраб для обличчя і тіла;
— очищувальний тонік;
— кілька пакетиків білої глини (для масок);
— протиалергійні препарати;
— сонцезахисний крем;
— зволожувальний крем.

Намагайтеся на відпочинку не перевантажувати вашу шкіру косметикою. Робіть різні фруктові та овочеві маски для обличчя (можна і для тіла). Які маски? Та будь-які! Те, що їсте, те й можна на обличчя наносити.

Фото з сайту medportal.ru.

А ще не забувайте живити вашу шкіру кремом. І тоді вона, відпочила, відповість вам красою і молодістю!

Сторінку підготували Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО і Оксана КАЛУГІНА.

Редактор номера Віктор НІКІПЄЛОВ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2007 рік: для фізичних осіб — 5,00 грн. та 3,00 грн. для підприємств і організацій — 15,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ТОВ «Преслайн» м. Харків, вул. Північна, 12
Зам. 9-1-77

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.
Зам. 2144

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

4 820094 010046